

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 23 / CPC / 09.07.08

Doc. q:\d18\transcri\cpc\23cpc\23cpc01.doc

Fitxer 01

Comissió de Política Cultural

VIII legislatura / Quart període / Dimecres, 9 de juliol de 2008

Comissió de Política Cultural

Presidència

de la I. Sra. M. Mercè Roca i Perich

Sessió núm. 23

SESSIÓ NÚM. 23

La sessió s'obre a . Presideix la Sra. Roca i Perich, acompanyada del vicepresident, Sr. Morell i Comas, i del secretari, Sr. Boya i Alós. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sr. Orriols i Sendra, Sra. Ortega i Alemany, Sr. Pont i Sans, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Balcells Gené, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Chaib Akhdim, Sr. Llevot i Lloret, i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Cabasés Piqué, Sra. Llansana Rosich i Sr. Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les raons de la suspensió del conveni de col·laboració entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (tram. 311-00559/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació. (Text presentat: BOPC, 205, 31).
2. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre el traspàs del Museu Arqueològic de Tarragona a la Generalitat (tram. 311-00610/08). Carles Sala i Roca, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació. (Text presentat: BOPC, 210, 33).
3. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la col·laboració amb l'Ajuntament de Portbou (Alt Empordà) per a impulsar el Centre d'Estudis de la Fundació Walter Benjamin (tram. 311-00876/08). Santi Vila i Vicente, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació. (Text presentat: BOPC, 274, 31).
4. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la no-renovació del conveni amb l'Orquestra Simfònica del Vallès i sobre la congelació de l'aportació pública a aquesta formació (tram. 311-00894/08). Marta Alòs Lòpez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació. (Text presentat: BOPC 274, 31).
5. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la protecció de les orquestres de cambra i simfòniques (tram. 311-00895/08). Marta Alòs Lòpez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació. (Text presentat: BOPC 274, 31).
6. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els criteris per a elegir i designar les persones i les empreses a les quals s'encarreguen els estudis i els informes externs del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació (tram. 311-01007/08). Albert Rivera Díaz, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Substanciació. (Text presentat: BOPC 279, 64).

7. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les orquestres amb les quals ha subscrit convenis del 2004 ençà (tram. 311-01069/08). M. Glòria Renom i Vallbona, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els convenis amb orquestres renovats o rescindits durant el 2007 i el 2008 (tram. 311-01070/08). M. Glòria Renom i Vallbona, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les orquestres amb les quals ha iniciat un nou conveni (tram. 311-01071/08). M. Glòria Renom i Vallbona, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Compareixença de Josep Maria Carreté i Nadal, director general del Patrimoni Cultural, davant la Comissió de Política Cultural perquè expliqui la proposta del nou pla de museus (tram. 357-00174/08). Comissió de Política Cultural. Compareixença.

11. Proposta de resolució sobre la redacció d'un informe i la presentació d'un pla d'inversions per a les esglésies i les capelles en estat ruïnós del Pallars Sobirà (tram. 250-00955/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 261, 40).

12. Proposta de resolució sobre la reedició i la difusió de l'obra de Josep Benet *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya* (tram. 250-00956/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 261, 41).

13. Proposta de resolució sobre l'acceleració dels tràmits per a enderrocar l'edifici afegit a la Casa Bloc del barri de Sant Andreu, de Barcelona, i el finiment del projecte de remodelació d'aquest conjunt arquitectònic (tram. 250-00962/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 266, 51).

14. Proposta de resolució sobre la inclusió de la traducció jurada entre català i romanès en la propera convocatòria de les proves d'habilitació professional per a la traducció i la interpretació jurades (tram. 250-00963/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 266, 51; esmenes: BOPC 292, 14).

La presidenta

Bon dia. Senyores i senyors diputats, bon dia, comencem aquesta Comissió de Cultura. Donem la benvinguda al conseller de Cultura i a tota la gent que l'acompanyen, benvinguts, estem encantats de tenir-los aquí, i comencem les preguntes. Recordin els senyors i senyores diputats que tenen dos minuts i mig per respondre, eh?, les preguntes són breus, eh?, de pregunta i de resposta.

Pregunta

al Govern sobre les raons de la suspensió del conveni de col·laboració entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (tram. 311-00559/08)

La primera pregunta és sobre les raons de la suspensió del conveni de col·laboració entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, i la formula el senyor Rafael López Rueda, del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, senyor conseller. Sap que el 16 d'octubre del 2006 es va signar un conveni, una declaració d'intencions, encara no ho sabem ben bé, i poc després que vostè va..., un conveni entre el Departament de Cultura i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, perquè entrés el Departament de Cultura en el centre, i poc després de l'arribada de vostè a la conselleria ens vam assabentar que el Departament de Cultura va renunciar aquest conveni.

La pregunta és, quina van ser les raons per renunciar aquest conveni.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresseras i Gaju)

Gràcies. El conveni no ha estat denunciat sinó, simplement, el que no hi ha hagut encara és una decisió definitiva sobre l'oportunitat que en aquest consorci, que funciona, i que funciona raonablement bé, molt bé, diria jo, si té sentit que s'incorpori a la Generalitat quan ja tenim un tracte que és satisfactori per totes dues parts. El que sí que hi ha hagut és un canvi en el sentit que les aportacions tradicionals que es feien des del Departament de Cultura al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona eren de caràcter genèric, és a dir, era una quantitat assignada anual, mentre que en aquests moments, i de comú acord, el que fem és primar un model en el qual la col·laboració de la Generalitat funciona per projectes concrets. Això ens obre un escenari de fluctuació pressupostària, però que tenim acordat i que podem anar corregint sobre la marxa.

I no ens hem pronunciat encara sobre si té sentit que en un futur immediat hi hagi una incorporació del departament al nucli de gestió del consorci Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

La presidenta

Moltes gràcies. Vol repreguntar?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. El problema és que no és que no tingui sentit en un futur immediat sinó que es va signar que la Generalitat entrés en un passat immediat. Jo no li he preguntat pels fets, tots coneixem quins són els fets, senyor Tresserras, pel que li preguntava és per les raons, per què ara la Generalitat considera que potser no és oportú entrar-hi.

Jo ja sé que el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona és una..., i la Generalitat de Catalunya, història d'amors i desamors, tots recordem que Convergència i Unió, el senyor Jordi Pujol, que deia això, que hi han tres [#] i [#] de Catalunya, tots recordem les paraules del senyor Pujol. També recordem que quan va arribar el PSC va tenir un tracte de favor. També recordem aquests 700.000 euros que es van donar a dit sense concurrència pública, o aquests dos convenis, com vostè ha dit, quan l'anterior conseller de Cultura ja en una etapa que estava claríssimament, doncs, convocades unes eleccions signar aquest conveni, o el conveni per la Fira de Frankfurt que es va fer per unes de les exposicions.

Després veiem que vostès trenquen aquest conveni sense explicacions, avui tampoc hem tingut cap tipus d'explicació, ens ha explicat els fets però no ens ha explicat les raons, i com a raó addueix quan preguntem al patronat, perquè vostè ho sàpiga, que, en definitiva, no hi havia cap conveni, que era un protocol d'intencions, que no tenia ni pressupost, que no tenia ni un contingut que no tenia compromisos. Home, les formes de fer a nosaltres ens preocupen, però ens preocupen sobretot, primer, perquè veiem que no hi ha una cohesió dintre del Govern, és a dir, el PSC fa una cosa que després Esquerra la desfà, que sembla ser que els convenis que es signen en aquest país, i avui parlarem del Pla de museus, doncs, els convenis que es signen en aquest país són capritxos dels consellers, un el vol signar i l'altre no el vol signar. Després tenim un problema, perquè vostè sap que el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona és un centre potent, no només dintre d'Europa sinó al món, i que també pertany al que coneixem com la capitalitat cultural de Barcelona, capitalitat de Catalunya sense cap mena de dubte, però també capitalitat d'Espanya, o, per exemple, la manca de transparència. I aquesta manca de transparència ens preocupa. Ens preocupa que no se'ns va donar cap tipus d'explicacions, no dels fets, senyor conseller, de les raons que van provocar aquest conveni, que nosaltres vam celebrar, però tampoc avui sembla que ens n'anirem sense cap tipus d'explicacions de les raons que van produir que aquest conveni es rescindís i que encara avui en dia no sabem què farà la Generalitat amb el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor conseller?

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, li parlo com a membre del Govern, no de cap color polític sinó del Govern, eh?, i d'un sol Govern, i que té una política cultural que inclou també el tracte i la relació amb el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Si hi ha hagut oscil·lacions, que li admeto que hi hagi hagut oscil·lacions de la relació d'amor i desamor entre els diversos governs de la Generalitat i el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, en aquests moments estem en la fase de l'amor, diguem-ne, no hi ha desamor, hi ha una molt bona sintonia, i buscar complementarietat.

El que deia aquest conveni marc del 2006, a la clàusula segona deia: «Impulsar la integració de la Generalitat de Catalunya en el consorci del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.» Deia això, impulsar-ho. Bé, doncs, encara no ens hem acabat d'impulsar prou, simplement, però n'hem anat parlant, n'hem anat parlant per veure també la utilitat que tindria i si això significaria un canvi realment rellevant de cara a les polítiques a fer. I no ens ha semblat, ni per part del Centre ni per part nostra, que això signifiqués cap aportació.

Vostè sap que la política general en la qual hem d'inscriure aquesta activitat és, justament, la d'intentar defugir la participació de la Generalitat en consorcis que el que acaben generant són obligacions d'aportar fons amb quantitats fixes de forma regular, perquè això el que fa és descapitalitzar uns pressupostos que són prou ajustats, i només al començar l'exercici, doncs, van tants diners aquí, tants allà, tants allà, tants allà, cada any hi ha propostes noves. Si ens anem incorporant a consorcis simplement el que no tenim després són recursos per tirar endavant projectes propis, o per tirar endavant intervencions puntuals que puguin ser rellevants. Doncs, de la mateixa manera que intentem evitar..., em sembla que en alguna pregunta després hi ha algun tema també que s'hi relaciona, d'intentar evitar nosaltres formar part del nucli dur d'aquests consorcis, això no vol dir que no hi puguem participar. El que intentem fer també de forma coherent amb aquesta posició és que allò que eren habitualment suports incondicionats amb quantitats fixes a institucions, museus, entitats o festivals,

substituir-ho per la col·laboració en projectes concrets, és a dir, que puguem saber aquells diners públics exactament per a quines exposicions, per a quines activitats concretes van destinats. I això ens sembla que clarifica molt més bé la missió de servei públic que es vol tirar endavant a través d'aquests fons.

I és aquesta, simplement, la consideració. Però, ja dic, amb el Centre de Cultura Contemporània la relació és magnífica i hi ha una molt bona entesa, col·laborem en l'anella digital, col·laborem amb múltiples activitats i, ja dic, hi ha molt bona relació. I en el moment en què fos necessària aquesta entrada no hi hauria objecció. Però, simplement, no ens ha semblat, a mesura que ha anat avançant el temps, que això fos un tema prioritari.

La presidenta

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el traspàs del Museu Arqueològic de Tarragona a la Generalitat (tram. 311-00610/08)

La segona pregunta és sobre el traspàs del Museu Arqueològic de Tarragona a la Generalitat, la formula el senyor Carles Sala, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, pel gener d'enguany vam saber que el Ministeri de Cultura, el peculiar ministre que tenim, va decidir el novembre de 2007, sembla, paralitzar el traspàs de l'únic museu que resta pendent per traspasar a la Generalitat de Catalunya, és el Museu Arqueològic de Tarragona. Es va dir també aleshores, al mes de gener, que passades les eleccions generals es reprendrien les negociacions. Avui, precisament, fa quatre mesos que es van celebrar aquestes eleccions generals, el Ministeri de Cultura segueix sense desaparèixer, com reclamava el partit al qual vostè pertany, no han aconseguit que desaparegués el Ministeri de Cultura, i el Ministeri de Cultura, almenys públicament, ni la seva

conselleria, honorable conseller, almenys tampoc públicament, no ha dit res de quina manera s'ha reprès la negociació del traspàs.

I, per tant, nosaltres el que voldríem saber és en quina situació està el traspàs del Museu Arqueològic de Tarragona. Crec que sobre les competències de l'àmbit cultural no és una qüestió que estigui en discussió en la sentència famosa que tots estem esperant sobre l'Estatut, i, per tant, doncs, voldríem saber quina és la situació. I, és més, voldríem saber també quins són els motius, perquè mai s'han exposat públicament, que en el seu moment..., pels quals en el seu moment el ministre va decidir la paralització d'aquest traspàs.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Senyor conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies. Començant pel final, que deia vostè: «Els motius, quins són els motius.» Nosaltres també teníem dubtes sobre per quina raó això havia caigut per part del Ministeri en el programa de treball de la comissió i les llistes de la Comissió de Transferències i Traspassos, i finalment la versió, diguem-ne, que ha estat després reiterada i dominant, és la voluntat del Ministeri d'instituir el que anomenen una «Red de Museos del Estado». Aleshores, en les reunions que he tingut amb el ministre, i aquest vespre espero tornar-nos a veure, i ens veurem dilluns a la reunió de la sectorial de Cultura a Saragossa, i, sobretot, a la reunió que tindrem el 18 de juliol, com a fruit d'una reunió del mes de maig que va ser, diguem-ne, difosa públicament, vam acordar que hi haurà una primera reunió d'una comissió bilateral entre el Ministeri i el nostre departament. Un dels punts centrals d'aquesta primera reunió de l'ordre del dia que hem proposat és, justament, el tema del Museu de Tarragona.

De moment nosaltres el que hem fet ha sigut, efectivament, queixar-nos davant del Ministeri, i jo li he exposat al ministre, des d'un punt de vista pragmàtic, que em sembla que no necessàriament el fet que es procedeixi a transferir la titularitat d'aquest museu, la gestió del qual ja és de la Generalitat, que aquesta transferència

de titularitat es faci a Catalunya, això no és obstacle, perquè si ells tenen un projecte potent de xarxes estatals de museus, que vulguin comptar amb la participació en aquesta xarxa d'algun museu català, doncs, si aporten els fons necessaris per cobrir els requisits que imposi aquesta xarxa, ens sembla que no hi hauria d'haver inconvenient. És a dir, podem col·laborar, no ha de ser incompatible...

Fitxer 02

..., o sigui, no entenc que pel fet que hi hagi una xarxa de caràcter estatal de museus, els museus no puguin ser titularitat de la Generalitat. Si aquesta xarxa, per exemple, es fa del romànic, què passa, que és que el MNAC no hi podrà ser? Per la mateixa raó, diguem-ne, pot quedar absolutament transferit el Museu de Tarragona, és més, en aquest cas del Museu de Tarragona hi ha compromesa una quantitat important d'inversió per finançar l'actualització i el trasllat a la tabaquera, que ja és de la titularitat de l'Ajuntament de Tarragona.

De manera que entenem que aquest és un tema urgent, el conseller Saura ho ha tornat a introduir també en la llista de temes pendents de la Comissió de Transferències i Traspassos, i entenem que aquest és un tema que es podrà superar. Però sí que és veritat que ens hem trobat amb una actitud, d'entrada, una mica sorprenent de rebuig, perquè aquest tema ja havia estat pactat amb la ministra Calvo, i quedava clar que era un museu que s'anava a traspassar immediatament, i que, com vostè diu, és, diguem-ne, el reducte dins dels museus de titularitat de l'Estat que queda a Catalunya, és l'únic cas, i entenem que és una anomalia. I espero que en aquests dies en el ministre li podré fer entendre que és una anomalia, que s'ha de corregir, i que, en qualsevol cas, això no obstaculitza que puguem negociar el desplegament de la seva política a escala d'Estat, si és que la podem acordar, que jo espero que sí.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Sala, li queda un minut.

El Sr. Sala i Roca

Seré molt breu. Gràcies, senyora presidenta. En tot cas, em sorprèn, conseller, i dit amb el màxim respecte, la seva complicitat amb aquesta xarxa estatal de museus, que m'ha semblat entendre que vostè quasi defensava, i com que considero que totes les reunions que es puguin el 18 de juliol sempre poden arribar a ser perilloses, en el cas que segueixi aquesta paralització del traspàs de museus, d'aquest museu, d'aquest museu del qual, per cert, aquí n'hi ha també un antic director, honorable antic director, perquè la seva tasca va ser, doncs, prou assenyada i prou potent, la nostra pregunta, o repregunta, seria, com afectaria això al trasllat del museu a l'antiga tabaquera, eh? Si aquest fet que no es traspassi, que segueixi aquesta paralització, influiria..., la regidora que pertany al seu partit i que porta patrimoni a l'Ajuntament de Tarragona va dir que no, que no hi tindria incidència, i, per tant, voldria conèixer, si és possible, la seva opinió.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Deu segons.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Simplement nosaltres..., el traspàs s'entén que és amb recursos, i, per tant, aquests recursos serviren per fer el trasllat. I no em faig responsable de la política del Ministeri, és a dir, que no tinc la pretensió de dir-hi res més que opinar des dels interessos que defensem a la Generalitat de Catalunya.

La presidenta

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la col·laboració amb l'Ajuntament de Portbou (Alt Empordà) per a impulsar el Centre d'Estudis de la Fundació Walter Benjamin (tram. 311-00876/08)

El senyor Santi Vila formularà la tercera pregunta, que és sobre la col·laboració del Govern amb l'Ajuntament de Portbou per a impulsar el Centre d'Estudis de la Fundació Walter Benjamin.

El Sr. Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyora presidenta. I bon dia, bon dia, honorable conseller. Bé, efectivament, aquesta és una qüestió que, de fet, s'arrossega d'ençà de l'obertura de les fronteres definitivament, de l'aixecament del que era un model econòmic molt important, tant per als municipis de Portbou com de la Jonquera, a la comarca de l'Alt Empordà. En aquell context els dos municipis van fer apostes per equipaments i per polítiques culturals per mirar de sortejar el que era un canvi de model. La història de la Jonquera és una història d'èxit, i la història de Portbou és una història de grans dificultats. Jo diria que pocs projectes com el de la Fundació Benjamin exemplifiquen aquestes dificultats, i, per tant, la pregunta de control que fem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és en quins termes en aquests moments està conversant el Govern de Catalunya amb l'Ajuntament de Portbou i amb la Fundació mateix Walter Benjamin per fer possible finalment la culminació d'aquest projecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vila. Senyor conseller?

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, nosaltres hem estat en contacte amb la fundació i amb l'alcalde de Portbou, vam tenir una reunió el dia 28 de gener amb presència de l'alcalde, el senyor Antoni Vega, Josep Antoni Vega, el regidor de Cultura, senyor Gobert, i el coordinador del projecte, senyor Bancells, i una mica ens van plantejar les dificultats que tenien, nosaltres coneixíem les relacions que tenia amb la Secretaria d'Afers Exteriors, que va ser la primera que hi va estar en contacte, també un suport indirecte del Departament de Salut, i també els treballs que s'havien fet des de la Direcció General de la Memòria Democràtica dins del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

Aleshores, en funció d'aquestes i d'uns migrats recursos, crec que eren de 12.000 euros, parlo de memòria, amb els quals s'afrontava, diguem-ne, un pla de treball. Nosaltres, el pla de treball que se'ns va exposar el vam trobar correcte, s'estava en curs de constituir una fundació, vam explicar una mica el mateix que ha explicava ara parlant del CCCB, és a dir, que nosaltres en principi preferim no participar en el nucli de fundacions que tenen un lideratge, una iniciativa, de caràcter local, o de caràcter sectorial molt marcat, i, en canvi, sí poder agafar compromisos després de col·laborar i participar a partir de projectes concrets.

I en el cas de Walter Benjamin sí que entenem que és un actiu molt potent perquè permet no només concentrar investigadors i estudiosos de la figura de Benjamin sinó de tot el que és el patrimoni de l'Escola de Frankfurt, el tema de frontera, el tema de l'exili, etcètera. Hi ha un conjunt de temes aquí coincidents que poden ser, diguem-ne, motiu d'una forma, si se'm permet, de turisme acadèmic o turisme, diguem-ne, de la memòria que pot ser molt rellevant.

I, per tant, nosaltres col·laborarem però no voldríem, si podem evitar-ho, de formar part del nucli dur de la fundació. Però, en canvi, el compromís hi és. I, a més a més, ho vaig exposar, i ho saben vostès, diguem-ne, a mena d'afinitats particulars que jo tinc respecte la figura de Benjamin i la tradició intel·lectual que ell representa, de manera que des d'aquest punt de vista hi ha una molt bona disposició per part del departament a col·laborar, sempre sota iniciativa del mateix Ajuntament de Portbou i de la fundació que es pugui constituir.

La presidenta

Gràcies. Senyor Vila, li queda un minut i mig.

El Sr. Vila i Vicente

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, efectivament, ens consta la voluntat de l'Ajuntament de Portbou de culminar la constitució d'aquesta fundació el mes de setembre. Entenc que, per tant, és vocació del Govern de Catalunya, no de participar-hi, en aquesta fundació, però sí de col·laborar-hi i de recolzar-la. En tot cas, el que no m'ha quedat clar és si aquesta col·laboració es vol fer a partir del Memorial

democràtic, que, de fet, en aquests moments és l'únic departament del Govern que s'ha implicat econòmicament, o aquest és un compromís que es pot assumir des de la Conselleria de Cultura, amb aquesta visió hi ha una mica més oberta i que depassa el fet estrictament memorial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

La idea seria poder-ho fer complementàriament. És a dir, si, per exemple, dins del conjunt del projecte hi ha la voluntat de constituir una bona biblioteca sobre l'Escola de Frankfurt, per exemple, jo crec que en això nosaltres hi podem participar, i, en canvi, hi ha projectes que potser poden ser més específics pel Centre de memòria història. És a dir, que hi pot haver aquí una complementarietat. Nosaltres a qui tenim destacat com a interlocutor per aquest tema és el director dels Serveis Territorials de Girona, el senyor Miquel Sitjà, que té, diguem-ne..., ell va assistir també a aquesta reunió i té instrucció clara de col·laborar en tot el que sigui possible, i em consta que hi ha una relació regular per tal de fer un seguiment de com està el tema.

Però nosaltres el compromís..., és a dir, entenem que és una actuació potent, que és important, que conté molts elements d'oportunitat i que val la pena col·laborar-hi. I la decisió, per tant, és de prestar-hi tot el suport.

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la no-renovació del conveni amb l'Orquestra Simfònica del Vallès i sobre la congelació de l'aportació pública a aquesta formació (tram. 311-00894/08)

Pregunta

al Govern sobre la protecció de les orquestres de cambra i simfòniques
(tram. 311-00895/08)

Pregunta

al Govern sobre les orquestres amb les quals ha subscrit convenis del
2004 ençà (tram. 311-01069/08)

Pregunta

al Govern sobre els convenis amb orquestres renovats o rescindits
durant el 2007 i el 2008 (tram. 311-01070/08)

Pregunta

al Govern sobre les orquestres amb les quals ha iniciat un nou conveni
(tram. 311-01071/08)

Si els sembla bé, agruparem les preguntes número 4, 5, 7, 8 i 9. Totes han estat presentades pel Grup de Convergència i Unió, les substanciarà la senyora Marta Alòs, i totes fan referència a les orquestres. Per tant, té més temps, eh?, té molt més temps. Quan vulgui.

La Sra. Alòs Lòpez

Gràcies, presidenta, honorable, conseller, diputats i diputades. Bé, ens consta que hi ha algunes orquestres a Catalunya a les quals no és que no se'ls hagi renovat el contracte, el conveni, perdó, sinó que és que no se n'ha fet, i algunes, doncs, han estat substituïdes per subvencions. Al nostre entendre, aquesta és una decisió que fa un pas enrere, nosaltres sempre hem apostat, doncs, pels convenis, si pot ser, i no per les subvencions.

A més, en el cas..., i això, doncs, és una també de les preguntes, en el cas de l'Orquestra Simfònica del Vallès, per posar només un exemple, a dia d'avui és una de

les que no té conveni i sí subvenció, en aquest cas, doncs, encara no han rebut la subvenció que al seu dia se'ls va prometre. A més, és una subvenció en aquest cas..., s'anava augmentant substancialment cada any, des de l'any 2005 fins el 2007, i ens trobem que en aquest cas, per exemple, no s'ha augmentat ni tant sols l'IPC.

En un altre cas, una altra de les preguntes..., per tant, això aixoplugaria, doncs, la pregunta 7, 8 i 9, i en l'altre cas és sobre la pregunta número 5, és, a Catalunya en els darrers anys, i degut a una bona, jo crec, política a l'hora de portar a terme tot el treball que fan els conservatoris, els ajuntaments, les escoles, i també l'ESMUC, hi ha tot un bon plantell de nous professionals en el camp de la música, i això, doncs, ha creat un nou mapa musical. De tota manera, al nostre entendre, no hi ha massa protecció pel que fa a les orquestres, moltes vegades, de cambra i simfòniques. A Barcelona, per exemple, i també a Espanya, en concret a Madrid, hi ha una iniciativa titulada Promoconcert, que porta al nostre país, doncs, orquestres dels països de l'est, promocionen la seva música, la nostra música, la música universal, però al nostre entendre deixa una mica desemparats els nostres músics, sobretot els de nova fornada. Són orquestres de l'est que treballen per vint euros al dia quan treballen, i quan no, doncs, no cobren, no? Això, doncs..., fan bona música però diguem que deixa una mica desemparats els nostres artistes. I la nostra pregunta seria quina protecció tenen en aquest cas, doncs, les nostres orquestres, les orquestres de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor conseller?

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, com deia vostè, efectivament, el que hem tingut és durant molt temps unes partides amb un creixement molt moderat de cara a l'apartat de promoció musical adreçat a les orquestres i a la música culta, grups de cambra, que han dificultat, efectivament, les possibilitats dels músics i altres membres lligats al sector emergents que es poguessin incorporar, perquè hi havia unes quantitats conveniades, fixes i

genèriques que no comptaven quines eren les contrapartides que calia assolir. Si a més a més això ho afegíem a una política de festivals, en els quals també les quantitats eren genèriques, estables i fixes, diguem-ne, el departament es descapitalitzava i no podíem condicionar de cap manera l'ús que es feia d'aquests recursos públics. Justament és per això que en aquests moments nosaltres estem intentant replantejar la política en aquest sector de forma concertada. El que estem fent és elaborant un cens d'orquestrades i grups musicals, i per tal d'elaborar-ne un mapa i tenir una actuació que sigui harmònica en el conjunt del territori, evidentment amb el pes de la capitalitat de Barcelona, però que sigui harmònic per tot el territori, i intentant derivar el que eren suports genèrics estables cap a suports per a projectes, i que puguin admetre també l'entrada de nous actors, perquè si totes les orquestrades que durant vint anys han tingut subvenció, continuen tenint la mateixa i tenim els mateixos recursos, vol dir que els nous no en poden tenir.

I, per tant, aquí hem d'anar cap a flexibilitzar aquests criteris, assegurant la viabilitat d'aquells projectes orquestrals que són bàsics i substantius, els més importants que hi ha al país, perquè tinguin l'estabilitat necessària, però després també perquè hi hagi recursos per intervenir, diguem-ne, amb projectes emergents i amb projectes potents, i gent que durant un període determinat pugui obrir-se una etapa de consolidació. Si hi hagués molts més recursos probablement podríem fer totes dues coses simultàniament, però si no, no.

Pel que fa als festivals, justament per fer una activitat complementària a aquesta, el que estem intentant és que la major part de festivals d'aquest país que estan fortament subvencionats ara tinguin aquesta subvenció d'acord amb uns criteris que inclou el fet que continguin també l'estrena de compositors del país, la participació d'orquestrades del país, etcètera, justament per evitar allò que explicava vostè, d'aquestes orquestrades de l'est que treballen molt bé de preu. I, per tant, intentar anar corregint alguns d'aquests desequilibris, que alguns són una mica crònics, d'altres són, diguem-ne, més sobtats.

Respecte a l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'aportació del departament aquest 2008 també està fixada, i a ells els consta, la mateixa quantitat que l'any passat, perquè els

recursos disponibles són els mateixos, que és de 700.000 euros. I la retribució, la realització d'aquesta aportació és imminent, dins, probablement, d'aquest mes de juliol. De manera que això els consta i, diguem-ne, simplement està en plena tramitació. Però és una quantitat pactada, que és la mateixa, efectivament, que el 2007. El 2006 havia estat de 600.000 euros, i el 2005, de 300.000. És a dir que no es pot dir que no hi hagi hagut una aportació creixent. De manera que aquí també, en funció de l'evolució del pressupost general, el marge de maniobra, diguem-ne, és un o altre, eh? I, a més a més, després hi ha intervencions que indirectament, a través de gires, o a través de patrocinar també actuacions...

Fitxer 03

...són complementàries d'aquesta activitat, eh? I hi ha casos diferents, el cas, per exemple, de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, doncs, el suport el rep a través de l'Auditori, però l'Auditori és un gran equipament que està finançat des del Govern de la Generalitat majoritàriament. De manera que, diguem-ne, en cada cas és diferent.

Jo el que els voldria dir respecte a la música, és que sense tenir en compte el suport a algunes entitats organitzadores de concert i organitzadores d'activitat, el suport directe que han tingut les orquestres a grups musicals, grups de cambra, a Catalunya durant el 2007 és d'1.473.000 euros, sense comptabilitzar el suport que rep la Capella Reial de Catalunya, perquè aquest suport és distribuït entre més d'un departament. L'aportació del nostre departament és de l'ordre dels 290.000 euros, però hi ha algunes aportacions addicionals. És a dir, que tot plegat això ens dóna una quantitat aproximada –aproximada– per sobre dels 2 milions d'euros en aquest suport directe d'aquestes orquestres. Dins del pressupost del departament, doncs, home, tenint en compte que aquestes orquestres actuen a partir de plataformes, d'equipaments, d'institucions, que també tenen el suport directe del departament, ens sembla que és una quantitat que en aquests moments no podem superar. El que sí que hem de fer

és intentar ser molt eficients en l'assignació d'aquests recursos sabent, efectivament, que això fa molt difícil, diguem-ne, les coses per molts dels grups.

El que hem d'intentar és poder conciliar el manteniment i la garantia de viabilitat dels projectes històrics consolidats i consagrats, però també el suport a nous projectes emergents. En aquests moments també hi ha molta activitat a Girona de cara a poder disposar d'una nova orquestra jove, n'hi han també en d'altres llocs del país, i hem d'intentar poder donar suport a tots aquests projectes emergents, a ser possible amb la participació de les institucions locals i de les diputacions, que jo crec que ja estan generant la sensibilitat adequada per poder-ho tirar endavant.

La presidenta

Gràcies, conseller. Senyora Alòs?

La Sra. Alòs Lòpez

Moltes gràcies. Honorable conseller, en el cas de l'Orquestra Simfònica del Vallès, vostè sap que es va fer aquell conveni l'any 2005, hi havia una durada, doncs, fins l'any 2007, i si bé és veritat, doncs, que el 2005 va ser de 500.000 euros, 600.000 el 2006, i el 2007 700.000 euros, doncs, semblava que aquesta progressió, malgrat el conveni estava pactat, i s'ha complert, eh?, va ser, doncs, un tràmit, la veritat és que bastant feixuc, s'ha acomplert, però nosaltres seguim apostant pels convenis i no per les subvencions, perquè això, doncs, permet fer una previsió de futur molt millor, eh?, i jo crec que molt més sana de cara al que són les institucions.

Però després també el Departament de Cultura, doncs, va dir que doblaria el seu pressupost, i hi ha algunes orquestres, doncs, que es pregunten si no és que han quedat excloses d'aquest..., de doblar el pressupost en cultura en matèria d'orquestres. Si mirem d'altres països, doncs, veiem que els recursos que s'esmercen en el camp de la música podríem dir que són molt més generosos, eh?

I en el cas, diguem..., de les orquestres de l'est, no és que treballin a bon preu, podríem atribuir-los, doncs, que treballen amb un règim gairebé d'explotació, no? Això fa que hi hagi un greuge comparatiu a l'hora que vinguin orquestres del nostre país o que vinguin de fora.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Alòs. Senyor conseller..., sí, sí, té cinc minuts.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

No, l'expressió aquesta era una mica entre cometes, no? No, una de les preguntes també que havia mirat amb interès, perquè demanaven contractes rescindits, renovats, vigents. Li he de dir que dels rescindits..., perquè de vegades l'enunciat general pot confondre, i hi ha un conveni rescindit amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, però és que era un conveni específic que es limitava al 2007 per divulgar l'obra de Josep Palau i Fabra, i, per tant, aquest era un conveni específic que es va fer, que va tenir el seu paper, però com dic, el gruix del suport a aquesta orquestra es vehicula a través de l'Auditori.

D'altra banda, el 2008 amb aquesta orquestra, per exemple, doncs, passa també que no hi haurà un conveni estable sinó que el 2008 el conveni, diguem-ne, es mutarà en una subvenció de l'ICIC. En l'Institut d'Indústries Culturals el que hem fet ha sigut obrir una àrea nova, que és de música, segregada d'arts escèniques, i, per tant, estem concentrant l'activitat de suport al sector allà, si no el que ens passava és que dins del mateix departament, ja no dic a algun altre departament que puntualment pogués fer-hi coses, però dins del mateix departament teníem diverses finestres a les quals de vegades redundantment hi anaven grups diferents. El que hem intentat és agrupar la interlocució amb el sector a través de l'Institut Català d'Indústries Culturals i unificar-ho.

I després el que els dic també és aquest principi general que deia abans, nosaltres no podem limitar-nos a fer de repartidora a persones que en algun moment han aconseguit una subvenció, sinó que hem d'intentar crear la pressió suficient com perquè tothom que rep una subvenció pública rendeixi comptes d'allò que en fa, del grau d'èxit, etcètera. Per exemple, aquest any complementàriament –i ja acabo–, doncs, la Federació de Joventuts Musicals de Catalunya rep una subvenció, aquest any la vam aprovar ahir a la reunió de Govern, és idèntica a la que va veure l'any

passat, però la composició de la subvenció és diferent perquè hem establert un topall màxim de la subvenció per concert, hem establert un màxim de dos-cents concerts que poden ser subvencionats, la quantitat pot exhaurir-se, i hi ha la mateixa que l'any passat, però no cal s'exhaureixi, només si es compleixen tot un conjunt de condicions. D'aquesta manera també nosaltres participem una mica més del seguiment de l'ús que es fa d'aquets recursos, i amb això el que intentem és introduir criteris d'austeritat i de rigor, de manera que puguem saber exactament quan posem diners públics en una activitat d'aquestes quin és l'impacte que té. No cal que tot doni beneficis ni que doni un rendiment econòmic, però sí que hi hagi, diguem-ne, algun tipus de rendibilitat social, en el sentit més ampli de l'expressió, que puguem mesurar i que ens permeti veure si anem per la bona línia o ens estem equivocant. I això una mica és el que hem intentat.

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta

al Govern sobre els criteris per a elegir i designar les persones i les empreses a les quals s'encarreguen els estudis i els informes externs del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació (tram. 311-01007/08)

L'última pregunta és la número 6, la formula el senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, sobre els criteris per a elegir i designar les persones i les empreses a les quals s'encarreguen els estudis i els informes externs del Departament de Cultura. Quan vulgui.

El Sr. Robles Almeida

Senyor conseller. Últimamente ha saltado a la opinión pública el escándalo de los presupuestos excesivos que se han gastado en informes externos de los diferentes departamentos del Gobierno de la Generalitat, aquí en sede parlamentaria también se ha tratado el tema, y a pesar de que todavía no está dilucidado e informado lo

suficiente y las explicaciones, le querríamos plantear desde Ciudadanos cuáles son los criterios para elegir a las personas y a las empresas que, o a las que se le encargaran en lo sucesivo los informes externos, y por qué, del Departamento de Cultura y Medios de Comunicación.

Gracias.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, els criteris el que procurem, i jo crec que és com s'ha fet fins ara en aquesta legislatura i abans, i com pensem que s'ha de fer és a partir de criteris de competència, d'actitud professional, de qualitat tècnica, i a partir de convocatòries per contractació, o de contractacions fetes amb transparència i objectivitat i igualtat, i proporcionant a tothom permanentment la informació, i posant aquests estudis, un cop realitzats, a disposició de tothom perquè siguin perfectament consultables. És a dir, s'han pagat amb diners públics i, per tant, han d'estar a l'abast de tothom.

Aquests serien els criteris generals, i en això és el que estem involucrats i esperant que les coses vagin realment en aquesta direcció.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor conseller. ¿De todas maneras estos informes se van a seguir pidiendo externamente? A su criterio, ¿dentro del departamento no hay funcionarios que puedan desarrollarlos? ¿Se deben gastar los presupuestos que se están gastando hasta la fecha? ¿Se van a aumentar, o se dejará definitivamente como está ahora?

La presidenta

Senyor conseller?

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

A veure, nosaltres intentem fer la contractació d'acord amb la normativa, i no en tots els àmbits la plantilla disponible pot cobrir totes les demandes que hi han en el sector. És a dir, per exemple, en èpoques de gran creixement de la construcció ens hem

trobat que en el moment en què s'excavava el terreny hi havia restes arqueològiques; la demanda de presència d'arqueòlegs, d'estudis tècnics, doncs, ha crescut exponencialment. Hi ha un moment que la plantilla no pot donar l'abast i, per tant, hi ha coses que s'encarreguen a fora.

Una part del que apareix com a estudis no són estudis pròpiament, és a dir, són realment dictàmens tècnics que no hem pogut fer.

En el tema dels estudis, això que diu vostè és un tema real, i que la preocupació que a mi em provoca és que si nosaltres ens acabem quedant en la plantilla de funcionaris, amb la rutina de la gestió del dia a dia, i tot allò que fos creatiu i innovador ho encarreguem a fora, el problema és que estem utilitzant diners públics per generar coneixement innovador fora de l'Administració. De manera que és en les empreses que tenen els contractes en aquests estudis on hi ha renovació de coneixement, renovació d'informació, i, per tant, on es genera l'avantguarda, i, en canvi, l'Administració queda com «la màquina», i aquest és un risc. I, justament, perquè ho veiem com un risc, hem introduït algunes modificacions a dins de les nostres oficines de planificació. I, per exemple, el Pla d'equipaments culturals de Catalunya, que tenim en esborrany enllestit, i que ben aviat podrem exposar als representants municipals i també, espero, en aquesta cambra, doncs, és un treball que s'ha fet internament, amb col·laboració per procediment d'enquesta a tots els municipis de Catalunya, però que l'hem fet des del mateix departament, i ho hem fet així perquè hem considerat que aquest era un tipus d'estudi estratègic, que era de valor estratègic, i de vertebració del país, i aleshores aquest l'havíem de tenir nosaltres, i els tècnics que hi han col·laborat són gent del departament, que seran els que podran aplicar les conclusions d'aquest Pla.

Ara bé, nosaltres, la veritat és que en el procés aquest del que vostè deia, entre cometes també, de «l'escàndol dels estudis», ja li dic, bona part dels estudis, no només del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, són informes tècnics que responen també a unes rutines incorporades i que eviten de fer créixer les plantilles, si no es fes així després ens acusarien de fer créixer la plantilla. És a dir que, simplement, hi ha un volum de treball, i l'estructura de l'Administració és la que

és, i hi ha algunes coses que s'han d'externalitzar. I jo crec que això és una mica inevitable, eh?

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Acabem aquí les preguntes i aquesta primera part de la comissió. És l'última comissió que fem en aquest període de sessions i, per tant, l'esperem a la tardor. Sempre és un plaer tenir-lo entre nosaltres.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, i, de veritat, moltes gràcies pel to que sempre adopten amb el departament, que és sempre molt amable.

La presidenta

La sessió continua, eh?

(Pausa.)

Fitxer 04

La presidenta

Senyores i senyors diputats, si els sembla, comencem... *(remor de veus.)* la compareixença. *(Pausa.)*

Compareixença

de Josep Maria Carreté i Nadal, director general del Patrimoni Cultural, perquè expliqui la proposta del nou pla de museus (tram. 357-00174/08)

Comencem amb el punt número 10 de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Josep Maria Carreté i Nadal, és director general de Patrimoni Cultural. Estem molt contents que sigui aquí, li donem la benvinguda, i quan vulgui. L'escoltarem amb molt d'interès.

El director general del Patrimoni Cultural (Sr. Josep Maria Carreté i Nadal)

Molt bé, bon dia, presidenta de la Mesa, senyors diputats. Per descomptat que per mi és un honor estar avui aquí amb vostès per poder explicar, doncs, el pla de museus de Catalunya. Em sembla una oportunitat excepcional poder-los fer arribar –molt breument m’han demanat– què és el pla de museus de Catalunya.

El pla de museus de Catalunya en el fons no és altra cosa que un dels punts que des de la Direcció General de Patrimoni, dins de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, ens havíem marcat com a objectiu al costat d’altres. En l’anterior mandat es va tirar endavant un pla d’arxius per desenvolupar la Llei d’arxius, i quedava pendent tirar endavant temes que feia bastant de temps que estaven aturats, un d’ells és el pla de museus. El pla de museus, des que es va aprovar la llei l’any 90, el seu desenvolupament havia estat més aviat escàs, per dir-ho d’alguna manera. D’altra banda teníem també el tema del món de l’arqueologia, que des de l’any 84, en què es va crear el Servei d’arqueologia, no hi havia hagut cap variació, i en aquest sentit, doncs, també ja s’està treballant i s’ha proposat un pla integral per l’arqueologia a Catalunya. I, d’altra banda, ens queda que a finals d’any tindrem, doncs, també esperem enllestit, amb l’ajut de l’Institut del Patrimoni Cultural de Girona, de Gestió del Patrimoni Cultural de Girona, el Pla estratègic pel patrimoni immoble.

Per tant, doncs, el que ens marcàvem com a fites era tocar, diguem, els punts essencials del que podem denominar els punts estratègics i essencials del patrimoni cultural català per tal, doncs, de desenvolupar-lo i situar-lo, diguem, al nivell tant de planificació, com de difusió, com de conservació, que ens sembla que el nostre patrimoni requereix.

Dins d’aquí, centrant-nos ja en el pla de museus, com dèiem, el pla de museus sorgeix de la necessitat de desenvolupar la Llei de museus aprovada l’any 90. A diferència de la Llei d’arxius, la Llei de museus, que va ser objecte de consens per part de tots els grups polítics, com dèiem, la Llei d’arxius té un desenvolupament molt clar i té molt marcat quin ha de ser el seu desenvolupament, no és així amb la Llei de museus, que és una llei bastant laxa, bastant..., en la qual no es marca d’una manera clara quin ha de ser el seu desenvolupament. Segurament per aquest motiu des de

l'any 90 no ha patit, diguem, un desenvolupament clar, i això ha deixat, doncs, els museus catalans una mica amb la situació que ara molt breument aniré a descriure.

D'altra banda, un altre dels factors importants, és que des de l'any 90, evidentment, el panorama del patrimoni cultural català, i en concret el panorama dels museus a Catalunya, i a nivell internacional, ha variat d'una manera realment molt important, la incorporació del món del patrimoni en el món del turisme, la proliferació gràcies a iniciatives locals d'una gran quantitat de centres d'interpretació i de nous museus, la proliferació també de coses que no sabem si són museus o no són museus, més la dinàmica de tots els museus que ja existien, doncs, realment també demanaven, diguem, una empenta en aquest sentit per intentar regularitzar la situació.

A nivell general el que ens trobem, a causa d'aquests dos ítems, ens trobem un desequilibri important en el territori català. Ens trobem que durant molts anys el fet, diguem..., o allà on s'han posat i allà on s'han fet més esforços econòmics ha estat en el desenvolupament dels museus nacionals, això ha provocat que els museus nacionals també no estiguin..., estiguin, diguem, desenvolupats des d'un punt de vista no excessivament homogeni, hi ha un cert desequilibri també amb el seu desenvolupament, però ha provocat a la vegada aquest èmfasi en els museus nacionals, que ha ens sembla bé, ha provocat també, o va provocar, un cert desequilibri pel que fa a tots els museus existents en el territori català. La pèrdua, diguem..., quan s'aprova la Llei de museus es deroga el que seria la Xarxa de museus comarcals de Catalunya, això comporta d'alguna manera un..., una manca, diguem, de vertebració dels museus que hi han en el territori català als quals s'afegeix tot aquest volum de nous museus que hi han en el territori. Per tant, ens trobem, diguem, amb un cert desequilibri amb el desenvolupament dels museus nacionals i amb un desequilibri territorial força clar.

D'altra banda, i hi han més afegits per justificar aquesta necessitat de tirar endavant el pla de museus, que és el mateix Parlament de Catalunya que ens demana que creem el Museu Nacional d'Història de Catalunya, que és un requeriment del Parlament.

I, d'altra banda, hi han també dues qüestions més, que ja van ser debatudes l'any 90 quan es debatia la Llei de museus, que hi havia la voluntat de tirar endavant el Museu Nacional de Ciències Naturals i tirar endavant també el Museu Nacional d'Etnologia. Per tant, ens trobàvem, diguem, amb tota una sèrie d'assignatures pendants i, a més a més, amb un territori certament desequilibrat pel que fa a la seva vertebració i pel que fa al seu finançament. Tot això requeria..., teníem per part del Govern una acció decidida que intentés dins del marc de la Llei de museus, intentés desenvolupar aquesta llei i intentés donar una projecció i una vertebració en els museus catalans a l'alçada, diguem, de la importància del patrimoni cultural que tenim en aquest país, que, com vostès saben, és de primeríssim ordre i que dins el context europeu i mundial, doncs, és un patrimoni de primer nivell.

Per tant, el que ens vàrem marcar és una sèrie d'objectius, que són: intentar que els museus nacionals puguin competir a nivell internacional; intentar treballar amb criteris d'excel·lència, que aquests museus puguin acollir, com alguns dels nostres museus ja ho estan fent, exposicions internacionals i que puguin també rebre i intercanviar exposicions internacionals; desplegar d'una vegada per totes tot el que serien les xarxes relacionades, com marca la llei, amb el que són aquests museus nacionals, cada un amb les seves característiques; i racionalitzar també el nombre de museus nacionals. Com saben també vostès, a part de les peticions que jo ara els explicava per part del Parlament i de compromisos acceptats per part del Govern pel que fa a tirar endavant nous museus nacionals, hi havia també peticions de creació de nous museus nacionals, per exemple, doncs, es parlava de crear el Museu Nacional Castellà a Valls, el Museu Nacional del Còmic, el Museu del Joguet a Figueres, el museu..., vull dir que d'alguna manera també ens trobàvem, o ens podíem trobar, amb un [surplus#], diguem, permetin-me l'expressió, de museus nacionals que també demanava una certa racionalització.

Racionalització per què? Primer, per criteris museològics, tal com marca la llei, perquè què és el que hem d'explicar i com ho explicarem, diguem, dins dels nostres museus nacionals, i també per criteris de gestió. El país, que això també forma part de la museologia, pot suportar amb garanties d'èxit un determinat nombre de museus

nacionals, i pot suportar-ho tant des d'un punt de vista discursiu però també des d'un punt de vista de gestió, i això tampoc ho podem perdre de vista.

Per tant, ens interessava mirar a l'exterior, mirar què s'estava fent a nivell internacional, i buscar sota aquests criteris d'excel·lència quina seria, o quina havia de ser la reorganització d'aquests museus nacionals.

Mirant a l'exterior i fent una anàlisi també del que estava ocorrent en el nostre país, el criteri que hem adoptat és que hi hagi un museu nacional de la ciència i la tècnica, un Museu Nacional d'Art de Catalunya, que ja existeix, un museu nacional de ciències naturals, i un museu dedicat a les ciències socials, que encara no el tenim batejat, així com tampoc tenim batejat, diguem, el que seria el museu nacional de ciències naturals, en el qual recolliríem, en aquests dos grans museus recolliríem tota la part dedicada al museu de ciències naturals i tota la part dedicada al que serien les ciències socials, que en aquest cas englobaria la part d'etnologia, la part d'història, l'actual Museu d'Història, i el que seria també el Museu d'Arqueologia de Catalunya. Encara que en aquest cas hi ha un..., dins de la Junta de museus, si es miren el pla de museus que està penjat a la nostra web des de fa força temps, hi ha també la peculiaritat que el Museu d'Arqueologia, així com està molt clara la fusió, diguem, del centre de Barcelona, el Museu d'Arqueologia de Catalunya, en funció del desenvolupament dels projectes que surtin d'aquesta arquitectura bàsica, acabarem veient, doncs, si s'acaba consolidant com una peça més dins el nou museu o serà, dins de les seves xarxes, per descomptat, serà un museu més.

En aquest sentit dir que com a criteri també partim de criteris molt clars de descentralització, o sigui, que dins d'aquests criteris d'internacionalització, d'excel·lència, que les xarxes també respirin aquests criteris d'excel·lència, també el que parlem i el que estem treballant ja d'una manera molt clara és amb criteris de descentralització. Per tant, amb l'Ajuntament de Tarragona s'està treballant ja des de fa temps amb la creació d'un consorci per gestionar, no tan sols el museu, si és possible, sinó tot el patrimoni cultural de la ciutat. Amb Empúries estem treballant d'una manera activa amb l'Ajuntament de l'Escala, amb la Diputació de Girona, amb el Consell Comarcal, per tal també de generar un organisme autònom que ens

permeti tirar endavant aquest tema. De totes maneres, el que ja estem treballant és que tots aquests museus puguin funcionar, tal com marquen ja els estatuts de l'organisme autònom d'arqueologia..., de museus d'arqueologia que treballin amb gestió desconcentrada, o sigui, que tinguin el màxim d'autonomia possible, que funcionin per un contracte-programa. I, d'altra banda, diguem, al costat d'aquesta descentralització que ja estem realitzant, estem potenciant al...

Fitxer 05

...màxim tot el tema de xarxes. En aquest sentit hem desenvolupat ja recentment, com dèiem, la Xarxa d'etnologia, la Xarxa de museus d'etnologia no existia i el que hem fet ja és posar-la en funcionament, en la qual s'hi han vinculat set museus actualment. S'està treballant amb la Xarxa de museus de ciències naturals. S'està treballant, a part de les seues i seccions que ja té el Museu d'Arqueologia, amb la Xarxa de museus d'arqueologia. I també una novetat, diríem, dins el pla de museus és que aquestes xarxes, malgrat que puguin ser tan àmplies com sigui possible, el que volem és que les seccions que formin part dels museus nacionals també s'hi puguin vincular amb criteris d'excel·lència. El que volem és trencar una mica el tòpic que un museu pot ser secció de diversos museus nacionals a la vegada. Ens sembla que això, des d'un punt de vista de criteris d'excel·lència, i fins i tot des d'un punt de vista de criteris més científics, museològics, d'enfocament científic, de difusió, etcètera, és difícilment conciliable, un criteri d'excel·lència amb que un museu pugui ser secció de diferents museus nacionals. A la vegada, però, no s'impedeix en absolut que cada un d'aquests museus en el territori pugui tenir relació, diguem, projectual, o relació convenial, amb qualsevol dels altres museus nacionals, per descomptat, eh? Però el que sí que volem és que si el que estem fent és, diguem..., ens marquem com a fita aquesta voluntat de treball, d'internacionalització, d'aplicar noves tecnologies, d'intentar posar la museologia catalana a l'alçada de la que teníem..., o el lideratge que teníem ara fa vint anys, i a la vegada posar-nos a l'alçada del que s'està fent a la resta del món,

pensem que hem de ser molt rigorosos i treballar amb criteris d'excel·lència. Llavors, això volem que també es respiri en les xarxes.

I com a criteri també de treball, com els deia, el que estem fent és començar per la creació de totes aquestes xarxes perquè tampoc no cometéssim algun error que alguna altra vegada s'ha comès, que és que anem a crear alguns centres museístics a la capital de Barcelona o en altres indrets, però que no tenen les seves xarxes perfectament distribuïdes en el territori. El que estem fent és començar..., en aquest cas, ho estem començant al revés, és començar mentre treballem en els projectes dels museus nous, que en aquest cas és el Museu de Ciències Naturals de Catalunya i el nou museu que, per entendre'ns, des d'un punt vista tècnic tipològicament és el Museu de Societat, en el que estem treballant és en el desenvolupament d'aquestes xarxes perquè en el moment en què es materialitzin els dos projectes tinguin, diguem, tot el recolzament i tota la seva xarxa desenvolupada i desplegada en el territori, tal com així marca la llei.

Una novetat també és que creem una nova tipologia de xarxes, que és Xarxa de museus d'història de Catalunya, museus d'història. Hi ha molts museus, i la realitat en els museus d'aquest país, els museus locals, és que són museus transversals, molts museus d'aquest país tenen una mica d'arqueologia, una mica d'etnologia, una mica de ciències naturals. Hi han museus que expliquen d'una manera excel·lent el seu territori, per tant, no volem caure en l'error tampoc que dins d'aquesta pretesa..., dins d'aquesta especialització hi hagi gent que hagi d'aportar, diguem, o segmentar el seu discurs per pertànyer a un museu nacional, ens són tan vàlids, o més, que els altres, els museus que expliquen la història d'un territori. És per aquest motiu..., a més a més ens encaixa molt bé amb els dos museus que estem plantejant més globals, que són el de ciències naturals i el de ciències socials, per entendre'ns, que els museus locals, comarcals, puguin seguir..., diguem, puguin secció amb tots els ets i uts d'un museu nacional sense polaritzar el seu discurs museològic ni museogràfic.

A grans trets, aquestes són una mica les nostres intencions, aquesta arquitectura bàsica que estem tirant endavant pel que fa a museus nacionals. Aquesta arquitectura bàsica, com ja els deia també, està desenvolupant-se després projecte a projecte, i

d'una manera participativa, doncs, s'estan incorporant, diguem, en diferents grups de treball, les persones, especialistes, professionals, museus que han de tirar endavant aquest projecte.

Pel que fa al tema territorial, pel que fa als museus del reequilibri territorial, és un dels aspectes, jo diria, cabdals del pla de museus. Aquest accent posat durant tan de temps en els museus nacionals, i per la migradesa de recursos que existia, d'alguna manera ha deixat un pèl..., o va deixar un pèl desvalguts –i perdonin d'expressió– els museus locals, els museus comarcals, els museus impulsats molt brillantment en molts casos pels ajuntaments, per les corporacions locals, dins a Catalunya. Ens semblava, doncs, buscant aquest reequilibri, que havíem de fer..., potenciar d'alguna manera tot l'aspecte, diguem, relacional en aquests museus, l'aspecte també econòmic, d'inversió, en aquests museus, i poder lligar aquests museus que estan..., que expliquen d'una manera tan intensa la història i la natura, l'etnologia, tots els aspectes de ciència i la tècnica del territori català, poder-lo també lligar amb el que seria el desplegament dels museus nacionals. Ara veurem com

Quines mesures arbitrem, o quins objectius tirem endavant per trobar aquest reequilibri, per trobar aquest desenvolupament, si volen, dels museus locals. El que estem proposant, en primer lloc, és crear la Xarxa de museus locals de Catalunya. Aquesta xarxa es farà pactada amb els ens locals de cada territori, siguin diputacions, siguin ajuntaments, per tant, el que hi haurà és una xarxa global pactada amb cada una de les diputacions i ajuntaments, donat que hi ha..., hi haurà un mínim comú denominador global per a tota la xarxa i a la vegada pactes puntuals per cada un dels territoris.

D'altra banda, el que tirem endavant també és el desplegament de SAM, els serveis d'atenció museística. Els serveis d'atenció museística també es creen per llei, però des de l'any 90 només se n'ha creat un, a Pedret, a Girona. Són..., fins ara eren equipaments. Tal com diu la llei, aquests serveis d'atenció museística els pot desenvolupar, els pot tirar endavant la Generalitat d'una manera exclusiva, o es poden tirar endavant amb conveni amb ens locals. El que estem fent, vist el resultat del que tenim, és vincular-ho amb ens locals. Per què? Perquè el que hem vist,

donada l'experiència, és que el SAM de Pedret, el SAM de Girona, el que ha estat actuant és com una gàbia d'or dels materials que anaven entrant allà dins, provocava una deslocalització molt important de tots els objectes que sortien de la resta del país, que estan perfectament cuidats, perfectament guardats, però que surten dels circuits de recerca i dels circuits d'exhibició en el moment en què van a parar allà. Per tant, pensem que això provoca, si volen, una descapitalització dels museus locals, perquè tots aquests objectes van a parar en un indret en el qual difícilment després s'hi pot..., no és per una qüestió d'accessibilitat, no?, sinó per un tema pur de deslocalització, que dels museus locals no se'n recorden mai més, diguem, no?

I, d'altra banda, ens trobem també amb què aquest esquema, doncs, també provoca aquesta manca d'exhibició i de recerca en aquests materials. Per tant, el que fem és agafant la llei, que també ho contempla..., és a dir, els serveis d'atenció museística els anirem a fer amb col·laboració amb els museus que ja existeixen, i el que plantegem és que hi hagi, com a mínim, –com a mínim– un servei d'atenció museística per vegueria, i diem com a mínim perquè hi hauran llocs que per qüestions de distància, o per qüestions, diguem, de volum de museus, n'hi hauran d'haver-hi més. La funció d'aquests SAM és prestar servei en el territori, en la seva àrea d'influència, en els museus que tinguin en la seva àrea d'influència, recolzament tècnic, recolzament científic, recolzament a nivell de difusió, recolzament a nivell d'infraestructures, crear xarxa amb tots aquests museus que fins ara han treballat d'una manera, jo diria que bastant autònoma, o d'una manera voluntarista, diguem, treballant uns amb altres sense massa recursos per part nostra.

D'altra banda, amb aquest concepte, amb aquest model, què aconseguim? Doncs que els materials que sorgeixin, tipus materials d'art, objectes d'arqueologia, o objectes d'altra mena, quedin el més proper possible al lloc on han aparegut, per tant, aquest SAM, aquest servei d'atenció museística, a l'estar connectat amb un museu i al rebre aquesta documentació, aquests objectes, immediatament s'incorpora en la línia de treball bàsic d'aquests museus, per tant, seran objecte de recerca i seran objecte de difusió, o sigui, millorem la recerca i millorem la difusió, a part que capitalitzem des d'un punt de vista cultural, patrimonial, tot el territori. I aconseguim també aquestes sinèrgies que es poden generar entre l'Administració autonòmica,

entre la Generalitat, i entre els ens locals per tal de tirar endavant projectes de forma conjunta, i projectes amb gent que té el [nou#], que té l'experiència, com els museus, no?, que tenim en el territori, que tenen experiència a fer tot allò que nosaltres els demanem fer. Per tant, el que establirem és una línia..., un conveni, una línia, diguem, de convenis amb drets i deures que ja s'està treballant des de la Junta de museus de Catalunya per començar a crear aquest nou sistema de SAM, SAM-museu, que si tot va bé d'aquí poc tindrem els primers resultats a la tardor.

Una altra línia de treball, el que s'ha fet és treure una línia de subvencions específica per tal de facilitar que els museus treballin amb xarxa. O sigui, el que volem, a part de crear la xarxa, és que els museus tinguin incentius per treballar amb xarxa, i que hi hagi una determinada dotació econòmica per poder atendre projectes de col·laboració entre diferents museus, eh?, intentant aquest treball entre iguals, aquest treball relacionat..., que relaciona i que pot fer que surtin, diguem, projectes molt interessants entre diferents museus del territori.

D'altra banda, el que fem també és reforçar les subvencions..., algunes de les subvencions que ja existien, per exemple, la subvenció d'equipaments i instal·lacions l'hem convertit en bianual, hem incrementat el seu pressupost, i esperem que ens serveixi per tal que algunes de les exposicions temporals, o permanents, perdó, permanents, de diferents museus que hi han dins la xarxa, puguin ser canviades i ser actualitzades.

Una altra línia de treball que començarà el 2009 és una línia de subvencions per tal de fer que els museus i col·leccions que a hores d'ara no són dins el registre..., ens trobem amb un problema històric que és que els museus que no estan dins el registre de museus –valgui la redundància– de la Generalitat de Catalunya no poden concórrer a les subvencions públiques, i ara ens trobem amb l'atzucac que tenim entre museus i col·leccions unes 450 col·leccions i museus, dels quals en el registre en tenim només 103. Això és un problema important, pot semblar una bagatel·la, una tonteria, però no és cap tonteria, perquè tots aquests altres museus que no compleixen els mínims requisits per estar en el registre, estan custodiant patrimoni cultural del país, per tant, des de l'Administració pensem que no ens en podem

desentendre i que hem de fer alguna cosa perquè aquesta conservació d'aquest patrimoni pugui tenir el màxim de garanties possibles. Clar, si hem de trencar d'alguna manera aquest cercle viciós, que aquests museus o aquestes col·leccions no es puguin incorporar en la línia de subvencions, per tant, millorin les seves instal·lacions i la seva manera de poder treballar, hem de trencar aquest cercle. Què fem? Doncs per l'any 2009 traurem una línia específica d'ajuts perquè tots aquests museus puguin assolir el nivell necessari per estar inscrits dins el registre de museus. Donem aquesta primera empenta i a partir d'aquí ja podran començar a treballar i a participar de les xarxes, i començar a estar dins en els circuits, diguem, públics i professionals de museus. A la vegada que això també ens serveix per, d'alguna manera, que és una altra de les assignatures pendents, marcar uns mínims requisits per saber què pot ser i quins mínims requisits ha de complir un equipament per convertir-se en un museu. En aquest sentit hem elaborat un [pentàleg#] que el que marca és que tothom que vulgui esdevenir museu ha de tenir com a mínim un pla museològic, un projecte arquitectònic, un pla d'inversions, un projecte museogràfic i un projecte de viabilitat econòmica, que comporta un estudi de públics i un estudi de manteniment. Perquè si no també ens estem trobant amb una proliferació, jo diria, gairebé indiscriminada de museus a Catalunya, o de paramuseus a Catalunya, que després estan generant a les mateixes administracions locals, que a la vegada ens vénen després a trucar a la porta, uns dèficits molt importants i que no estan fets amb criteri de sostenibilitat. Ha estat des d'una òptica, diguem, estrictament cultural està molt bé que els ajuntaments del nostre país hagin vist els beneficis que té el patrimoni cultural pel que fa al desenvolupament turístic i l'augment de qualitat de vida d'un territori, això està molt bé, però com tot, no?, cal mesurar-ho perquè si això no es fa bé, en lloc de ser un actiu econòmic pot ser un elevat passiu i un problema a mig termini. És una manera també, amb aquesta línia de subvencions, amb aquesta manera de treballar, que intentarem resoldre aquest tema.

Una altra de les línies de subvencions és subvencions per documentació. Una altra de les qüestions és que els museus han de tenir ben documentats els seus fons per tal de poder-los conèixer i poder fer una exhibició correcta.

I, bé, pel que fa..., em sembla que no em deixo res així a trets generals, en tot cas vostès després em podran fer les preguntes. I per acabar, un altre dels temes que teníem pendents era..., de dos temes els volia parlar. Un és el relligat del que són les xarxes de museus locals, totes aquestes sinèrgies que estem establint amb el que són les xarxes temàtiques dels museus nacionals.

Fitxer 06

Tal com ho tenim concebut, per la seva importància segurament, jo diria que la pràctica totalitat dels SAM que vagin apareixent en el territori seran seccions dels museus nacionals. Aquests SAM, com dèiem, són els que presten els serveis, són les unitats bàsiques d'atenció en els museus del seu territori. En el moment en què aquests SAM siguin secció també d'un museu nacional, d'alguna manera també relliguem aquell problema que teníem des de fa molts anys, com lligàvem el territori en els museus nacionals, o sigui, aquesta òptica territorial amb els museus nacionals, independentment de les xarxes que ja estem construint dels seus museus nacionals.

Un altre dels objectius essencials era també, com dèiem, l'aplicació de noves tecnologies. Recentment, la setmana passada vàrem poder presentar un portal en el qual estan vinculats tots els museus de Catalunya, tots els que tenen web, que són gairebé tots, on hi ha una fitxa de tots els museus, hi ha també tota la part, diguem, de patrimoni immoble, tota la part d'arqueologia. I després..., bé, coses més novedoses com viatjar amb el Google Earth per Catalunya i poder anar trobant el patrimoni que tenim, és un altre dels objectius, però en aquest cas el trec perquè hi ha un projecte molt important que a finals d'any..., que ara ja està veient la llum i que a finals d'any, diguem, eclosionarà, que és que tots els fons dels museus catalans, els que estan en el registre, estaran disponibles on line. Per tant, a finals d'any tindrem aproximadament uns 30.000 objectes dels museus catalans que des de la web..., que qualsevol ciutadà hi podrà accedir, i a la vegada també tindrem, el que fa a arxius, uns 600.000 documents, ja tenim ara, a punt de ser penjats, i a finals d'any pot ser que en tinguem al voltant de 900.000 documents. Per tant, també un dels objectius que ens

marcàvem a nivell de digitalització i d'utilització de noves tecnologies per fer..., per apropar tot el que és el patrimoni en els ciutadans, doncs, també s'està fent.

En tot cas, jo acabaria aquí la meva exposició. No sé si m'he allargat excessivament.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies, senyor Carreté. Ara és el torn dels grups parlamentaris i, primer de tot, la il·lustre diputada Carme Vidal, en nom de Convergència i Unió. Quan vulgui.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. Agrair d'entrada al director general que hagi acceptat la sol·licitud d'aquesta compareixença, i també, doncs, la benvinguda a la gent que l'acompanya.

És cert que d'ençà que s'aprova la Llei de museus el panorama museístic, i vostè ho ha dit, no només a Catalunya sinó arreu, doncs, ha canviat, canvia molt acceleradament, les noves tecnologies, doncs, també hi ajuden, i molt, que canviï. I, per tant, doncs, neix nou pla de museus ambiciós, diríem, i arriscat. Neix, a més a més, un nou pla de museus, i això és innegable, avalat pel rigor de la Junta de museus de Catalunya. Neix un pla de museus que, pel que vostè ha explicat, és un pla de museus de país, o vol ser, si més no, un pla de museus de país més que no pas un pla de museus de govern. Neix un pla ambiciós i arriscat, arriscat, deixi'm que li digui, senyor director general, perquè el pressupost del Departament de Cultura d'aquests dos darrers pressupostos, d'aquests dos darrers anys, d'aquestes dues darrerres convocatòries, no ha fet res més que disminuir, no només no ha augmentat ni s'ha mantingut, sinó que disminueix.

Per tant, per l'ambició que és aquest pla, agrairíem de poder saber quina és la memòria econòmica amb què s'acompanya, més enllà d'aquests 28 milions d'euros que van només al territori. Per tant, dels quatre grans museus nacionals, doncs, quina és la memòria econòmica valorada més tot el que l'acompanya.

És innegable també que aquest ha estat un pla ben rebut pels directors dels centres museístics d'arreu del territori, i majoritàriament també pels ens locals. Però

l'adversativa aquí és important, només l'endemà de la seva presentació –només l'endemà de la seva presentació– la secció filològica l'Institut d'Estudis Catalans, i si ens creiem l'Institut d'Estudis Catalans com l'acadèmia de la cultura catalana, la secció arqueològica deia..., si manifestava contundentment en contra, deia: «La fusió sobretot de l'arqueologia dins el Museu de Societats.» A aquest posicionament de la secció arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans s'hi va sumar la signatura d'un manifest, doncs, que el gremi dels arqueòlegs s'hi posicionava també en contra.

La pregunta és si no es van plantejar des de la Direcció General, i, per tant, des del Departament de Cultura de tenir la deferència, que suposo que després a posteriori sí que ho deuen haver fet, d'anar a presentar el pla de museus a l'avançada, abans de presentar-lo públicament, a l'Institut d'Estudis Catalans. I, en tot cas, si a posteriori sí que ho han fet, com hi respon ara, a mesura que el van explicant, i això també és una de les coses per les quals vam demanar la seva compareixença aquí, és a dir, perquè ja tothom parlava del pla de museus i, doncs, la Comissió de Cultura podíem opinar a través del llegíem en els mitjans o del que ens explicaven els mitjans. Què hi diu ara, si és que realment l'han explicat a la secció arqueològica? I què hi diu ara el gremi dels arqueòlegs, que és potser el més controvertit de tot aquest pla?

Agrairíem també de poder saber com l'hem de llegir aquest Museu de Societats, que d'entre tots quatre, doncs, és el més polèmic. Tal i com es presenta, per exemple, el discurs, allò, d'un museu allò..., estrenat i nou de trinca –diguem-ho així–, l'hem de llegir tal i com es presenta el discurs museogràfic del Museu de Lleida, per exemple, que explica l'evolució d'un territori, en aquest cas concret de les terres de Lleida, a través de l'arqueologia, a través també de la numismàtica, però fusionat el mateix discurs, en la mateixa presentació, la numismàtica, i també l'art. Serà aquest el discurs del Museu de Societats? Serà el que avui, doncs, en els museus del Canadà, per exemple, es coneix com els museus de civilitzacions? Quin serà el discurs de presentació d'aquest museu, atenent també, doncs, la resposta del gremi dels arqueòlegs?

Per altra banda, i ja que parlem de Lleida, i ja que vostè ha parlat també dels SAM, sembla ser que un dels museus que sí que tindrà un SAM, un servei d'atenció al

museu, serà el Museu de Lleida. La pregunta és si ja tenen data de quan començarà a funcionar el SAM del Museu de Lleida i si a més a més..., és a dir, la incorporació del SAM al Museu de Lleida voldrà dir la incorporació de més infraestructura humana, o serà..., és a dir, el mateix equip humà que avui hi ha en el Museu de Lleida qui realment assumirà també tota la feina de coordinació que suposa un SAM?

Situats encara –i ja m’ho permetrà, director general– a les terres de Lleida, avui el diari *Segre* dona la notícia de la creació de l’Associació de Museus del Pirineu. És un breu, però, és clar, crida l’atenció que justament això surti avui, avui, doncs, que vostè compareix en aquesta comissió, i, per tant, agrairíem també de poder saber com encaixa, és a dir, en què consisteix aquesta associació i com queda reflectit això dins aquest pla de museus.

I ja que estem en el territori, ja que estem en el Pirineu, en aquesta xarxa de museus locals, que a més a més, doncs, hi ha la suma des de l’Administració de la Generalitat..., s’hi sumen també d’altres administracions, és a dir, quin és el paper que hi juguen aquí les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. És a dir, hi han aportacions..., hi hauran aportacions aquí de convenis de finançament? Hi hauran aportacions d’infraestructura humana? Dic el del finançament, sobretot, sabent les migradeses..., home, les diputacions no tant, perquè són riques econòmicament parlant, però els consells comarcals i els ajuntaments sobretot, doncs, home, tenen uns pressupostos migrats i, per tant, agrairíem també..., és a dir, com se suma en tota aquesta xarxa.

Ja que ha parlat també de col·leccions, de com... És clar, és molt difícil poder entrar, és a dir, poder tenir la categoria de museus i sobreviure a la sala d’arqueologia de l’Institut d’Estudis Ilerdencs, es necessiten moltíssimes coses, però es necessita també personal per això, no? És a dir, per tant, acomplir tots els requisits per poder estar inscrit en el registre de museus no és fàcil. Hi haurà molta gent que dirà: «Home, nosaltres aquí no hi podem arribar, no hi podem arribar per programacions, no hi podem arribar per nombre de visitants, no hi podem arribar per pressupost, majoritàriament, i, per tant, ens quedem en la categoria de tenir una col·lecció.» Això segurament hi haurà molts municipis i molts ens locals que optaran per això. Llavors,

aquestes col·leccions on queden adscrites, queden adscrites en els museus territorials grans que a través dels SAM els donaran suport? O queden adscrites en els museus nacionals? Com a adscripció del fons, eh?, no tant de la gestió, com a adscripció dels fons.

I ja també que parlem d'aquesta xarxa territorial, i ja que allò que és més controvertit – si se'm permet l'expressió– d'aquest pla de museus és l'arqueologia, jo diria, ja que vostè, doncs, en el món de l'arqueologia ha tingut responsabilitats importants i, a més a més, hi ha excel·lit en la seva gestió, agrairíem també de poder saber com queda d'organitzada, perquè sí que diríem que el món de l'arqueologia, el món de qui decideix les excavacions, de qui decideix les prospeccions..., a qui correspon aquesta competència? Perquè, és clar, ara aquí hi ha tota una disjuntiva, és a dir, que s'ha de demanar permís..., és a dir, la competència exclusiva la té la Generalitat, per tant, és la seva direcció general qui decideix on s'obren nous fronts, però, per contra, no hi ha diners per assumir-ho. Per tant, aquí llavors resulta que les administracions, allò, més petites i més discretes han de córrer a poder assumir tot això econòmicament. És a dir, tot això com queda? I els fons a qui van a parar? És a dir, un fons com el de Benferri, per exemple, o un fons com el de Bobalà, o un fons com el dels Vilars d'Arbeca, per exemple, és a dir, tot això, és a dir..., o de noves prospeccions, excavacions que es puguin fer, els fons que surtin on aniran, on seran dipositats? Seran dipositats als SAM, per tant, als museus aquests de referència territorials? Seran dipositats en el Museu de Societats, en aquest cas, si és el museu que aplegarà tot el fons d'arqueologia?

I de moment, com que tornarem a tenir torn, presidenta, moltes gràcies. Ho deixaríem aquí.

La presidenta

Gràcies, senyora Vidal. La il·lustre diputada Mila Arcarons té la paraula, en nom del Partit del Socialistes Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Carreté, ha estat un plaer escoltar-vos. Quan a la tardor o a l'hivern va presentar el pla de museus, crec que el pensament de moltes persones va ser: «Ara és l'hora dels museus, ara és l'hora del patrimoni.» Jo vaig tenir aquest pensament, i penso que em devia acompanyar, doncs, la gent de la gestió cultural, els museògrafs, també molts alcaldes, molts regidors i regidores, la gent d'aquest camp fins i tot ho van arribar a escriure, van arribar a escriure un manifest en el qual es deia: «És una bona notícia per a l'àmbit museístic català, sovint menystingut i oblidat –també deien–, és urgent i indefugible pel sector i per tota la societat.» Avui, reescoltant-vos, o rellegint el pla de museus després de l'hivern, he tingut la mateixa sensació, ara toca museus, ara toca patrimoni.

Per tant, en nom del meu grup, felicitats al Govern, al conseller, a vostè i al seu equip, que des de la Direcció General orquestreu el pla de museus.

Ens sembla que, com vostè ha dit, calia que l'Administració nacional tingués més cura del patrimoni dels museus després d'un període de temps en el qual es van focalitzar dos o tres experiències a diferents punts de Catalunya, i després que en l'altra legislatura la consellera Mieras i el conseller Mascarell possessin molt èmfasi en biblioteques i en els equipaments escènics i polivalents de diferents punts de Catalunya, ens sembla que és una bona aposta i és un gest de prioritització que hi hagi un pla de museus sobre la taula. És adequat, fruit que, com vostè ha dit també, la Llei de Museus no s'ha desplegat, i aquesta opció de tensionar-la positivament, en el sentit positiu de la paraula, que arribi a les seves potencialitats, és positiu.

Ens agraden, per tant, els objectius, les expressions que heu fet servir i les que es contemplen en el pla, endreçar, planificar, organitzar, noves tecnologies, qualitat i excel·lència –no ho repetiré–, i una cosa que per al món municipal és molt important, l'aposta clara del treball en xarxa. Entenem que és un bon full de ruta, que és un full de ruta per encarar la gestió patrimonial museística de molts anys, un full de ruta que per a nosaltres es posiciona en un marc polític i social concret que ens sembla que el pla de museus ha de tenir en compte i té en compte.

Dues reflexions. La primera, considerar que la cultura no és un complement de qualitat de l'acció política sinó que la cultura forma part de les polítiques de benestar

social, és la cinquena pota, per tant, és un eix de les polítiques socials d'aquest Govern. En aquest sentit, cohesió i cultura ha d'anar junt, i hi han una colla de vectors que també...

Fitxer 07

...hem d'anar lligant, cultura, cohesió social, economia, desenvolupament econòmic, educació i identitat. Ens sembla que no pot ser d'altra manera en un país en què en pocs dies hem acollit un milió, un milió i mig de ciutadans, i que necessiten sentir-se reconfortats en aquest seu nou espai, en un país que a nivell turístic es mou..., l'altre dia ho vaig llegir i vaig quedar esparverada, 36 milions d'euros al dia, molt sovint de la mà també del patrimoni del turisme cultural, en un país en el qual hem de reforçar la convivència ens sembla que el patrimoni ha de tenir un paper molt important.

I una segona reflexió, l'enfortiment del paper de les ciutats, som «nació de ciutats» – l'expressió no és meva, és del senyor Mascarell– Crec que les ciutats, els ajuntaments, els ciutadans i les ciutadanes que viuen a les ciutats, han generat una dinàmica cultural molt potent, també en l'àmbit museístic, creant un discurs des de la proximitat i fent que els museus siguin espais culturals i educatius per excel·lència, i també de convivència. I, per tant, nosaltres diem, és bo que es reconegui això, que som nació de ciutats –ho deia també l'altre dia assegut aquí el senyor Jordi Martí–, cal que les ciutats es reconeguin en el projecte cultural català, i a l'inrevés, ell parlava de Barcelona, no s'entén Barcelona sense Catalunya, però també no s'entén Catalunya sense les altres ciutats.

En relació amb les qüestions que ens heu plantejat més d'estructura sobre els museus nacionals, ens plau aquesta arquitectura bàsica que marqueu, aquest ritme, el paper del [MNAC#] s'ha consolidat en el temps, el MNAC, que s'ha consolidat després de la seva obertura, en aquest cas penso que potser no ha agombolat prou les seves seccions, hauria de fer-ho a través d'aquest pla de museus. Vic, Olot i

Vilanova haurien de sentir-se més acompanyats, crec. Les ciències naturals, en aquest projecte que crec que esteu [cosint#] al Fòrum.

I sobre la proposta aquesta de societat, algunes consideracions per sumar a la reflexió i perquè també vostè contraargumenti, són les següents, són les que també han sortit del sector, perdrà lideratge l'arqueologia? Perdrà lideratge el Museu d'Història de Catalunya? Si són tres disciplines diferents, que la museografia els sumi garanteix que puguem fer un discurs transversal, correcte, oblidant, per altra banda, l'art i la ciència, que ja estan en una altra xarxa?

En relació amb les xarxes territorials i xarxa de museus, vostè ha dit l'expressió «desvalguts», és ben certa, els territoris han estat desvalguts. Ens agrada l'expressió «major equilibri entre els equipaments i els territoris». he recordat un altre director general durant molts..., fa anys, que increpat càlidament per un alcalde li deia: «només tinc diners per acabar el MNAC i per abordar Vic. Per tant, ens plau molt que ara vostè ens estigui dient una altra cosa.

Volia fer un petit reconeixement a la xarxa de museus locals que ja existeix. Una xarxa de museus que ha nascut de baix, és la Xarxa de museus de la Diputació de Barcelona, que ha nascut des de la cooperació, en la qual els museus s'hi senten molt reconfortats, i crec que cal reconèixer aquest bagatge i aquesta experiència.

Sobre les qüestions concretes, he llegit, no sé si ho ha esmentat, el tema del mapa de patrimoni i museus. Em sembla que és necessària una fotografia de què està passant per planificar el futur. Li voldria demanar, en aquest sentit, com es vincula això amb el [TECAT#], que vostès i que abans el senyor conseller ens n'ha parlat.

Valoració positiva sobre aquesta recuperació dels SAM, que ja estava a la Llei de museus i que, per tant, esteu tensionant positivament la Llei de museus.

Vostè ha parlat de conveni, m'agradaria que expliqués una mica més aquesta figura, no?, com els ajuntaments decideixen tenir un conveni, per què un ajuntament sí i l'altre no.

Una qüestió que també valorem, la reforma del registre, no com a mecanisme inspector que era ara sinó com a mecanisme de qualitat, d'això que vostè n'hi diu «excel·lència».

Una qüestió que queda contemplada en el pla de museus, que és crear nous públics, crec que és un repte de tot el sector cultural del país, per tant, vol dir nous llenguatges, noves complicitats, persones grans, què passa amb els mitjans de comunicació i la cultura, és el discurs que vostès fan.

Ens agrada també escoltar el tema del reforç de les subvencions i que hi hagi una quantitat econòmica important sobre la taula per abordar tot aquest tema. Per tant, valoració positiva, expectatives positives, crec que és un repte.

Volia fer dos precís finals. Un és en relació amb el debat, parlin amb el territori, no només amb els directors, parlin amb els regidors i regidores. Algú ha dit que el fet que vostès i d'altres persones que estan a la conselleria, vinguin del món municipal i sàpiguen quants diners val obrir una persiana, o com de costós és obrir una persiana a les vuit del matí, o..., no, a les vuit no, a les deu del matí, ha generat una sensació, una complicitat especial en el món municipal. Parlin amb els regidors i regidores perquè han generat moltes expectatives.

Una segona és consubstancial una mica a una colla de gent. Vostès, que poden i que estan planificant el discurs dels museus, incorporin el llegat i la història de les dones, planifiquin els museus incorporant la mirada i el protagonisme de les dones, ens sembla que aquesta acció farà un país més igualitari i més just, una Catalunya més justa i més igualitària. De vegades costa que això que diem algunes persones es concreti, però ens sembla que ho heu de valorar.

Per tant, valoració positiva. Vull pensar que estem en una nova cruïlla pels museus i el patrimoni català. Ens ha agradat escoltar el seu full de ruta, ens agradarà que ens expliqui com es va desenvolupant. Estarem a la seva disposició per tot el que calgui.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Arcarons. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Carreté, benvingut a la Comissió de Cultura, li agraïm la compareixença, li agraïm que hagi fet una intervenció concreta sobre el pla de museus amb tot detall i amb tota la informació de què disposa. Com que vostè s'ha centrat en el pla de museus, nosaltres en la nostra intervenció també ens hi centrarem.

És cert, com apuntava la diputada de Convergència i Unió, que la presentació pública del pla de museus va generar controvèrsia, va generar debat, i hi va haver algunes veus crítiques que val la pena escoltar, perquè són veus molt acreditades, són veus de prestigi, són veus de persones que tenen al darrere una trajectòria que avala que la seva opinió hagi de ser escoltada. Per tant, ja ens sembla bé. Nosaltres estem convençuts que des del Govern de la Generalitat s'han escoltat aquestes veus i ens sembla bé que siguin motiu de reflexió, ara bé, malgrat que siguin motiu de reflexió, no poden ser en cap cas motiu de paràlisi, perquè a nosaltres ens sembla que governar és prendre decisions, prendre decisions vol dir, en alguns casos, córrer riscos, però el que segur que és un error és no fer res, el que segur que és un error és quedar-se de braços plegats.

Per tant, nosaltres els agraïm que hagin estat valents i que hagin decidit prendre riscos, i que hagin optat per governar, per prendre decisions, i un cop escoltades totes les veus crítiques que hi pugui haver, incorporar el que es pugui d'aquestes veus crítiques però tirar endavant. Perquè si no, si per por de les veus crítiques ens quedem de braços plegats, acabem conduint el govern a la paràlisi, i és evident que des de l'inici de la democràcia tots els governs en algun moment han patit aquest mal, la por al que diran ha fet que no hi hagués suficient valentia política per tirar endavant projectes que suposaven un canvi en profunditat com és el cas del pla de museus.

Des d'Esquerra Republicana hem manifestat en més d'una ocasió el nostre suport convençut i decidit a aquest pla de museus. És cert, com vostè deia, que la Llei de museus de l'any 90 no va ser el revulsiu que s'esperava que fos, la llei es va fer amb

uns objectius molt determinats que ara, divuit anys després, veiem que la majoria dels quals no s'han complert, ara ja també podem dir que ha quedat obsoleta en alguns punts, el mapa ha canviat, la realitat ha canviat i, per tant, allò que regulava la Llei de museus ara ja és completament diferent, i aquest pla de museus és en alguns punts, fins i tot, més ambiciós que la llei mateixa de l'any 90. Sabem que ho han fet amb l'esperit de no desbordar el marc legal, el marc jurídic d'aquesta llei, però sí que és cert que les propostes polítiques que hi ha en el pla de museus són molt més ambicioses i que permeten, si més no, que aquest redactat genèric, vostè deia «lax», doncs, lax, d'aquesta Llei de museus, ens ha permès fer aquest pla més ambiciós.

Nosaltres valorem el pla de museus especialment per dos motius. En primer lloc, per aquest component territorial que té. Ja se n'ha parlat molt aquí, no hi insistiré, de la importància dels museus al territori que durant anys i anys i anys han resistit malgrat tot, malgrat totes les adversitats, i han resistit a força del voluntariat, de moltes persones que hi han dedicat moltes hores des de l'autèntica vocació desinteressada, s'han sentit sovint desvalguts perquè no han tingut recursos econòmics, perquè no han tingut reconeixement polític ni social. Per tant, calia posar ordre, calia, d'alguna manera, endreçar el mapa, i per això valorem especialment aquesta xarxa de museus locals i tot el que té aquest pla de museus de component territorial a l'hora de posar ordre i de potenciar els museus territorials.

I el segon motiu pel qual des d'Esquerra valorem especialment aquest pla de museus és per la creació dels museus nacionals. Nosaltres entenem que un país normal necessita infraestructures i equipaments nacionals potents, i com que nosaltres aspirem a ser un país normal, per tant, hem d'aspirar a construir grans equipaments i grans infraestructures nacionals que ens permetin que siguem motor d'atracció acadèmica, intel·lectual, i de reflexió, que siguem motiu d'atracció turística, perquè també hi ha al darrere un component de revulsiu econòmic que no hem d'oblidar mai, i, sobretot, que ens permetin generar interès, interès general. I, per tant, que el gran públic, que tots els ciutadans puguin tenir un accés molt més planer i molt més directe a aquests nous equipaments i a aquestes noves infraestructures, que a la vegada han de permetre també, com vostè deia, la internacionalització i aspirar a un nivell de qualitat i d'excel·lència.

És evident que el MNAC és un referent al nostre país com a museu nacional, i, per tant, s'ha de mantenir tal i com està. Potser caldria també analitzar –i aprofito la seva compareixença per posar-ho sobre la taula– la relació entre el MNAC i el MACBA, potser seria hora que abordéssim una qüestió sobre la qual hem passat de puntetes durant molts anys; m'agradaria també saber vostè què en pensa d'aquesta relació.

Ens sembla bé que també es mantingui com a museu nacional el Museu de la Ciència i la Tècnica, però, és clar, no n'hi pot haver gaires més, perquè llavors ja no estem parlant d'equipaments referents sinó de fragmentació, de dispersió. Per tant, la creació d'aquests dos grans museus nacionals, el de ciències socials i el de ciències naturals, ens sembla una bona manera de racionalitzar el mapa d'equipaments nacionals.

Pel que fa a les preguntes, o a les qüestions que li volíem plantejar, la primera és gairebé obligada, i ha anat sortint també en les intervencions de les diputades que m'han precedit, que és el futur del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Vostè ho coneix prou bé, n'ha estat director, d'aquest museu, i, per tant, no li direm res que no sàpiga. Segur que vostè ha patit també de primera mà la manca d'inversió reiterada d'anys i anys que ha tingut el Museu d'Arqueologia, ha tingut una falta d'inversió econòmica, que entenem, perquè qualsevol govern té una sèrie de prioritats i el pressupost de què ha disposat el Govern de la Generalitat històricament no ha estat el desitjat per motius que tothom ja coneix de dèficit pressupostari. Però el cas del Museu d'Arqueologia ha estat una víctima molt directa d'aquesta manca pressupostària del Govern de la Generalitat. Li demanaríem que en aquest futur Museu de Ciències Socials l'arqueologia no quedi dissolta, no quedi aigualida. Ara mateix el Museu d'Arqueologia fa una feina que va molt més enllà de la simple exposició de peces al públic, fa una feina, que vostè coneix, d'investigació, participa en mostres internacionals, i s'ha convertit a nivell internacional en un referent en l'arqueologia. Per tant, li demanaríem que en aquest marc d'aquest nou futur museu la secció arqueològica seguis sent un referent internacional com ha estat fins ara.

Li volíem plantejar també una qüestió que estem convençuts que els preocupa, que és el problema del públic, el problema de la manca de visitants i de la manca

d'assistència als nostres museus. Segur que hi ha alguns museus locals, o d'àmbit territorial, que tenen una bona afluència de públic, però en general és un mal que pateixen tots els museus del nostre país. Segur que al darrere, doncs, hi ha una falta de difusió, sobretot a través dels grans mitjans de comunicació, però sí que ens agradaria que ens expliqués vostè com es plantegen aquest repte d'aconseguir nous públics, d'aconseguir incrementar el nombre de visitants als museus del nostre país.

Li volíem demanar també en quines experiències internacionals s'han basat per tirar endavant aquest pla de museus, quins són els miralls que han utilitzat en altres països, com funcionen en altres països en àmbit de museus, o quins són els països referents per nosaltres.

I, per últim, li volíem demanar si vostè creu amb la mà al cor que valdria la pena de canviar la Llei de museus, perquè si en algun lloc s'ha de plantejar una modificació legislativa, entenem que aquest és un bon lloc...

Fitxer 08

...per fer-ho, i, per tant, nosaltres ja li avancem que si a l'hora d'aplicar aquest pla de museus se senten en algun moment limitats o encasellats per aquests límits jurídics que estableix la Llei de museus de l'any 90, doncs, potser valdria la pena plantejar-nos una modificació legal. I ja li avanço que nosaltres des del nostre grup parlamentari els donaríem suport, perquè ens sembla que en cap moment, ara que hi ha ambició política, ara que hi ha la decisió presa d'anar fins al final, no podem deixar res al tinter només perquè hi hagi una llei que impedeixi tirar endavant en algun aspecte concret. Per tant, també li demanaria que si en algun moment té aquesta percepció, ens la traslladi.

Per últim, felicitar-lo, no només pel pla de museus sinó també per aquest projecte de digitalització patrimonial que s'està tirant endavant des de la conselleria, i que ens sembla fonamental.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llansana. Té la paraula, pel Grup del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda al senyor Carreté, per les seves explicacions... Un pla de museus que va començar..., que ja vam veure i vam seguir de forma quasi diari directe on line a la premsa des de la seva presentació al gener, i que, doncs, s'agraeix que set mesos després almenys es vingui a explicar a aquest Parlament. De totes formes li agraim que ens ho hagi explicat.

Un pla de museus, que com tota la política museística, que jo crec que està entre l'escepticisme i l'esperança. L'escepticisme que es pot comprendre. Primer dir que en la política museística nosaltres celebrem que hi hagi un pla de museus, que ja era hora que organitzéssim i que racionalitzéssim la política de museus a casa nostra i a Catalunya, el que passa és que, clar, com tot pla de museus té coses positives i coses negatives, coses positives que les recolzarem i coses negatives que poden ser negatives per dos sentits, perquè no estem d'acord com es produeixen les coses o, segon, perquè hi ha reticències perquè el canvi sempre produeix reticències. [Amb la qual cosa#] hem d'analitzar molt bé, i jo crec que hem de fer molta justícia per analitzar quines són resistències al canvi i quines són polítiques que poder no estem d'acord.

Li dic que nosaltres ho celebrem perquè des de la Llei de museus, home..., s'han fet coses però poca cosa s'ha fet –s'han fet coses però poca cosa s'ha fet–, i divuit anys després ja era hora que poséssim sobre la taula aquesta racionalització que li comentava.

Reorganització. Acabar també amb la dispersió, ho hem parlat, era necessari, però ho hem de fer amb molta cura i amb molt de diàleg. I un primer punt potser de crítica, és que aquest diàleg veiem que no s'ha produït. I li dic que és cert que la Junta de Museus ja ha estat a l'aguait i ha donat les seves opinions, però potser..., vostè sap que Catalunya..., sempre ho repeteixo, alguns em diran: «És que sempre que parles

ho repeteixes.» Esquerra Republicana sempre parla del finançament, doncs, nosaltres sempre parlem de la fortalesa de la societat civil catalana. No estem en una societat qualsevol sinó que estem en una societat que l'ha forjat la seva societat civil, la seva societat mobilitzada, i és important tenir en compte aquesta força que té, no només les institucions institucionalitzades, per dir-ho d'alguna forma, no? No podem fer-ho sense la l'Associació de Museòlegs de Catalunya, no es pot fer sense l'Institut d'Estudis Catalans, quan al senyor Giner li pregunten diu: «És que nosaltres no vam tenir..., no ens van passar en cap moment el pla.» No pot ser que l'Associació de Museòlegs de Catalunya hagi demanat en el procés d'elaboració el pla i li diguessin que era massa prematur i després el veies, se'l veies publicat a la premsa, com deien: «Se'ns va convidar a la presentació, a nosaltres ens van donar un cafè i als periodistes els van donar l'oportunitat de fer preguntes. Potser –potser– nosaltres també volíem fer preguntes.» [És a dir#], aquest procés participatiu ha fallat, i ha fallat i ha produït alguns dels episodis, com deien, de manca d'acord que ha tingut.

Quatre grans museus. Jo quan veia els quatre grans museus em feia gràcia, no?, perquè semblava el batxillerat, no?, que hi han quatre grans opcions, ciències naturals, ciències socials, ciència i tècnica, i el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Dic: «Mira, ens han posat aquí les quatre opcions del batxillerat.» Està molt bé. Però hem de justificar –hem de justificar– per què creem aquests quatre museus. S'han produït reticències des de la secció arqueològica. Vostè abans deia: «Per a la formació de museus locals, per recolzar els museus locals, cal un projecte museístic.» Tenim clar quin és el projecte museístic d'aquests quatre grans museus? Perquè a vegades sí que tenim la sensació que s'ha començat la casa per la teulada, és a dir, primer hem posat quatre grans museus, pel concepte de racionalització, i després, després ja vindrà la justificació de per què fem aquests quatre museus. Algunes justificacions que a mi, particularment, m'han fet gràcia i m'han espantat, no?, com aquella que es deia al Museu de Ciències Socials, i sobretot venint del conseller Tresserras, amb tot el respecte pel que ell representa, diu: «El Museu de Ciències Socials no només un museu que ha de parlar de passat i de present, sinó també de futur, –diu– i estarà el 2014.» Home, això a nosaltres ens preocupa, no? Quan ens diu des d'Esquerra Republicana, doncs, que s'ha de parlar del museu, [#] del futur el

2014, no? Em sembla, doncs, que són projectes també que poden coincidir –ho dic sempre amb la cortesia i amb la broma–, poden coincidir amb projectes polítics.

Però li deia el tema de l'arqueologia perquè em semblava important, perquè en polítiques públiques hi ha quelcom que es diu el «[Garbage Can#]», que és la teoria del «[Garbage Can#]», és a dir, que les polítiques públiques a vegades funcionen que quan moltes coses no funcionen, es fica tot en un mateix sac i després surt una cosa que després no sabem ben bé el que és, no? I llavors una mica ens dóna la sensació que s'ha fet des del punt de vista que, bé, que el Museu d'Arqueologia estava en obres, el d'etnologia, bé, no sabíem ben bé què fer amb ell, i hem ajuntat tot una mica i hem donat un nou museu que ben bé encara no s'ha explicat, i jo crec que seria important que s'expliqués. Per cert, que s'expliqués perquè tenim un compromís de l'exconsellera Mieras la legislatura passada d'invertir-hi 32 milions en la seva reconstrucció, una reconstrucció que ja tenim l'experiència a casa nostra de quinze anys de reconstrucció del Museu Nacional d'Art de Catalunya, però que són compromisos que, en tot cas, no s'han portat a terme. I després li parlaré dels dubtes que tenim amb el tema del finançament.

També parlar-li d'un altre escepticisme, els museus locals. A nosaltres ens sembla important recolzar aquests museus locals, i és un tema..., és un tema de debat. S'han creat molts museus locals a Catalunya, hi ha hagut un gran debat entre la mateixa gent que s'hi dedica sobre l'oportunitat o no oportunitat de certs museus locals, el recolzament, etcètera. Nosaltres celebrem xarxes locals, em sembla que són importants, i celebrem també la política de crear seccions dels grans museus, és una política que no és nova, s'està produint arreu del món, cada cop més –cada cop més–. Primer, perquè hem d'apropar..., i la tasca que han de fer els museus locals..., primer perquè han d'apropar la cultura al ciutadà, perquè és el que li deia, la creació de públics. Sense públics no hi han museus. És a dir, si no creem públic, és un tema que és compartit entre el Departament de Cultura i el Departament d'Educació, si no creem públics, els museus no tindran continuïtat, i és important. I després també l'adaptació dels mateixos museus a les realitats canviants que tenim. I ara li parlaré, per exemple, de la necessitat dels centres..., i potenciar els centres d'arts en aquest sentit, en la combinació que tenim. Per què? Perquè el model expositiu tradicional

està en crisi. Jo crec que hem de començar a pensar-ho, el model d'exposició tradicional està en crisi i hem de donar una nova oferta a una demanda que canvia, i és important que ho fem.

Una primera pregunta és, dintre del pla de museus, quines actuacions estan enfocades sobretot amb la Conselleria d'Educació per crear aquests públics, per apropar, precisament, els museus, sobretot també dintre dels museus locals i el paper que poden tenir els museus locals en la creació d'una educació cultural important. Uns museus locals que moltes vegades s'ha dit que eren dèries d'alcaldes, no?, allò que tots els alcaldes volien crear el seu museu local, però quan manàvem i rascàvem el territori vèiem que hi havia molta cosa més, que hi havia una societat civil mobilitzada al territori que volia donar a conèixer quin era el seu patrimoni cultural, el seu patrimoni històric, hi havia quelcom més, i que han fet una gran tasca a nivell local, a nivell comarcal, a nivell intercomarcal, o fins i tot a nivell transfronterer, iestic pensant, per exemple, amb el Museu Cerdà de Puigcerdà, que ha fet una gran tasca i que s'ha potenciar. I, per tant, quin..., aquesta tasca s'ha de potenciar.

Un tercer aspecte del qual nosaltres teníem escepticisme, la política de nomenament de directors, i ja hi hem fet referència moltes vegades. A nosaltres ens preocupa que es presenti, per una banda, un pla de museus que hem de posar ordre, i, per altra banda, en museus on participa la Generalitat es nomena directors a dit –es nomena directors a dit– i en alguns casos, doncs, amb seriosos dubtes de la seva..., no validesa com a persona o com a professional sinó de la seva validesa per desenvolupar aquesta tasca, i em refereixo a alguns que tots coneixem, el MNAC, el MACBA, el Picasso, etcètera, que ha produït una llarga polèmica. És a dir, per una banda sembla que volem racionalitzar, per una banda sembla que volem posar ordre, però per una altra banda la política de nomenament d'aquells que han de portar a terme aquestes..., que han d'implementar aquestes polítiques públiques, tenim molts dubtes sobre com es farà.

El tercer punt, com li deia, la creació de xarxes, la importància dels centres d'arts. I aquí és cert que s'ha creat una..., s'ha impulsat una incipient xarxa de centres d'arts, i vull recordar, doncs, la Panera a Lleida, o el Tinglado 2 a Tarragona, l'Espai Zero1 a

Olot, el Museu de l'Empordà a Figueres, etcètera, però després veiem, per exemple, que a la ciutat de Barcelona hi ha una continuada, i parlem també de capitalitat, d'aquesta necessitat d'equilibrar el territori, però on Barcelona ha de ser un eix que pugui atreure, important, eh?, ha de ser un eix que pugui atreure aquest..., a algun grup no li agrada, aquest turisme cultural que ha de potenciar, per què no? Per què no hem de potenciar un turisme cultural a la ciutat de Barcelona, que és necessari? Parlàvem, quan va venir el president de l'Institut de Cultura de Barcelona, parlaven sobre la necessitat d'impulsar un gran festival cultural a Barcelona, nosaltres creiem que el Grec actualment no és dels grans festivals europeus i s'ha de potenciar, i també potenciar-ho. I també ho hem de fer amb les xarxes d'art, que nosaltres trobem que a la ciutat de Barcelona actualment estan maltractades, i la Generalitat de Catalunya ha de fer aquesta aposta conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, la desaparició del Metrònom, de la Sala Montcada, la renúncia, per exemple, de l'Espai 13 produint nous projectes, la reconversió de la Virreina en un centre de la imatge, no? Pensem que hem de fer més, que aquestes noves modalitats expositives s'han de potenciar.

Arribem després d'aquests escepticismes, que, clar, un està a l'oposició i la seva obligació és dir allò que creu que no va bé, a alguns dubtes que ens queden del pla de museus.

Primer, el finançament. Ja ho ha dit la senyora Vidal, els 28 milions, 28 milions són els que tracten sobre el territori però ens cal molt més, ens cal saber quin és el finançament, sobretot en temps de crisi, en temps de crisi i en temps de parlar a Madrid sobre el finançament, si el Grup Socialista si avé, doncs, vindrà abans, si no, doncs, haurem d'esperar. Doncs, el finançament d'aquest pla és important, és important saber-ho.

I després, altres dubtes. Per exemple, li van dir a l'Associació de Museòlegs, necessitem un canvi legislatiu per fer algunes reformes. Quins canvis legislatius vol impulsar la Generalitat de Catalunya –acabo, senyora presidenta, amb unes preguntes–, quins canvis legislatius vol impulsar la Generalitat?

I altres. La definició..., i sobretot definició i funcionament de les xarxes temàtiques i de serveis, quin serà aquest desplegament al territori? Quin faran? Com es negociarà amb els titulars dels museus i amb quines administracions creuen que ha d'haver-hi acords?

I després també, la redefinició necessària que s'haurà de produir a la Junta de Museus, o, per exemple, ens ha dit el nombre de serveis d'atenció museística sobretot pel que fa a les comarques, però també quins criteris tindran per impulsar. I després també la vinculació i la pertinença d'aquestes xarxes de museus pluridisciplinars que vostè ens ha comentat.

Gràcies, senyor Carreté, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Té la paraula el senyor Francesc Pané, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Quan vulgui.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia a tothom. Ens permetrà, senyor Carreté, que li donem també les gràcies per la seva compareixença i per les seves explicacions, en fi, per la cadena de les explicacions, perquè trobo que estaven molt ben encadenades. Crec que ens ha servit..., o les persones que coneixem menys el pla de museus, ens ha servit, doncs, comprendre'l millor.

És veritat que quan es va presentar el pla de museus hi va haver no només expectatives sinó, jo crec que, també alegries en el sector de la cultura lligada als discursos museològics del territori de Catalunya, i jo crec que hi va haver en aquella presentació, i això no s'ha desfet amb posterioritat, un molt alt consens, per bé que no un acord unànimе en la concepció del pla de museus, un alt consens. I no és pas un tema menor, jo crec que és una gran virtut que un pla de museus aconsegueixi consensos amplis, perquè, en efecte, en els museus hi ha tantíssimes disciplines, tantes concepcions culturals, tants discursos, o tantes concepcions sobre els discursos dels mateixos museus, que aconseguir, certament, un consens molt ampli,

doncs, és una virtut que necessàriament ha de tenir aquest pla que vostès van presentar i que a nosaltres ens complau considerablement.

Segurament una de les coses més interessants, almenys al nostre criteri, del pla és que per primera vegada no es pensa només amb els grans museus, o amb aquells museus que anomenem museus nacionals, sinó que s'ha pensat en les poblacions, en el territori, en la riquesa en la varietat, en la singularitat, en les temàtiques específiques del territori, però sobretot en l'esforç que han fet..., ah!, sí, naturalment, els ajuntaments, les administracions locals, també els consells comarcals d'ençà que són creats, o les diputacions, però sobretot jo crec que en el que s'ha pensat és en l'esforç, en el desig, en les il·lusions que hi han posat moltes persones, algunes d'elles expertes i altres simplement afeccionades, que anaven aprenent, que han posat en els museus locals, no? Els museus locals han nascut, de vegades, de la mateixa Administració, però generalment impulsats per la voluntat, pel desig, de persones que creuen amb el pas de les generacions i amb les romanalles d'aquestes generacions per a les que han de venir.

Vostè deia...

Fitxer 9

...el nostre país està desequilibrat en matèria de museus. I, doncs, és la veritat, li agraeixo molt que ho digui perquè de la mateixa manera que estem desequilibrats en altres situacions des del punt de vista territorial, òbviament des del punt de vista de les infraestructures museístiques, molt i molt. No sé si hi haurà algun altre país a l'Europa comunitària que n'estigui tant com Catalunya, probablement algun de la Mediterrània, però nosaltres efectivament n'hem estat molt.

No es pot concebre l'equilibri d'altra manera que el nostre criteri com efectivament el concep el Pla de museus, treballant en xarxa amb els museus locals, capitalitzant aquesta xarxa en els quatre grans museus nacionals.

Per cert, hi ha museus locals que tenen, bé, un volum de patrimoni molt considerable i tenen un discurs molt i molt treballat. Però en el territori hi trobem altres, diguem-ne museus, diguem-ne exposicions permanents o diguem-ne centres d'interpretació i més que se'n crearan. L'altre dia el conseller Tresserras, que ara fa una estona el teníem aquí a la comissió, explicava com volen crear el centre d'interpretació de les pintures del paleolític al Cogul, o del neolític, perdó, al Cogul i, per tant, doncs hi haurà un centre d'interpretació més, no?

No sé quin lligam ha d'haver-hi –pot haver-hi–, si s'ha pensat aquest lligam entre allò que és un museu més o menys consolidats en el territori, més o menys grans, més o menys importants, però també amb aquests centres d'interpretació o amb aquestes petites exposicions permanents que han fet les localitats del nostre país.

Parlava vostè de la necessitat de travar aquesta xarxa interior i jo m'he preguntat com farem que hi hagi una suficient divulgació en el territori nacional de Catalunya perquè sigui coneguda aquesta xarxa de museus. Els quatre grans museus que acabaran creant-se d'acord amb el pla, alguns d'ells doncs ja tenen, en fi, una fama immensa i una tradició immensa, aquests tenen assegurada la seva divulgació, segurament hauran d'anar a les escoles, doncs, a explicar que efectivament el patrimoni de Catalunya és en aquests museus i hauran de fer segurament més propostes didàctiques. Però, vaja, aquests estan salvats des del punt de vista de la presència de les persones de Catalunya. Ara, com farem que la divulgació sigui efectiva també perquè, en els museus de la xarxa territorial, hi hagi capacitat persones que la visiten, que visiten aquesta xarxa.

I m'he preguntat una altra cosa, no és important que establim relacions..., [#] parlàvem de compromisos que podria adquirir el Departament de Cultura per tema de museus amb la xarxa de museus de l'Estat, si és que s'arriba a crear. Importa això, eh?, sens dubte.

Però potser també importa de quina manera creem una xarxa de complicitats amb altres museus paral·lels als nostres, europeus, de la proximitat i de la llunyania europea, ja no dic del món, però almenys una xarxa de grans museus a Europa sí, per dues qüestions. De la mateixa manera que diem són importants els museus

territorials perquè assegurin una economia a partir del turisme cultural, de la mateixa manera els grans museus de Catalunya, si són més visitats internacionalment, més coneguts, també generen aquesta oportunitat econòmica.

Però hi ha una segona oportunitat que és més important i és que només ens podem donar a conèixer allò que som, com som, a l'exterior, si efectivament som capaços de donar-nos a conèixer, de divulgar allò que tenim a l'exterior.

Vaig acabant. Pel que fa als diàlegs, en efecte vostè dissenyava dos grans treballs en la implementació del Pla dels museus, el treball amb el món especialitzat i el diàleg amb el món territorial. Jo crec que val la pena que en el temps que tenim encara per posar-lo en marxa, per sacralitzar-lo aquest Pla de museus, s'intensifiqui el diàleg i el debat, no només i no especialment, però òbviament sí amb els especialistes, amb les institucions especialitzades en el discurs museològic, en la riquesa, en el patrimoni que tenim a Catalunya i també amb els ajuntaments i amb els consells comarcals, amb els elements territorials que estam sofrint la voluntat de ser presents i amb riquesa, però en canvi saben que no tenen recursos amb suficiència per poder-ho fer.

Finalment, valdria la pena considerar sobretot en la xarxa territorial que molts d'aquests museus no són només un equipament i un patrimoni exposat, a l'entorn d'aquests museus s'organitzen jornades molt sovint, s'organitzen conferències. A l'entorn d'aquests museus hi ha, de tard en tard, publicacions que surten amb més o menys alegria depenent dels recursos econòmics que tenen les administracions que hi ha al darrere d'aquests museus.

Potser valdria la pena també que quan incorporem al museu el discurs museològic, incorporem també tot allò que entorna aquest museu com a un centre, diguem-ne, de divulgació de coneixement de la història, de l'art, del patrimoni en el mateix territori, no? A mi em sembla que aquesta concepció també és molt important, perquè és la manera de tenir un centre neuràlgic de dinamització cultural de terrenys que necessiten aquesta dinamització cultural per perfer-se personalment.

Doncs, no res més, senyor Carreté, moltíssimes gràcies per la seva compareixença, per les seves explicacions. I, hi insisteixo, per l'esforç que fan intentant de planificar

una cosa que hauria d'haver fet molts anys que la tinguéssim planificada en el nostre país i fer-ho amb encert, com crec que ho estem fent.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pané. Tanca el torn el senyor Antonio Robles del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Gracias, señor Carreté, por hacernos una exposición del nuevo Plan de museos. Bueno, la primera cuestión, darle las gracias porque a partir de ahora sabremos a qué atenemos con este nuevo plan y, en los meses sucesivos, sabremos si este plan dará resultado positivo o habrá que hacerle alguna crítica. En todo caso, de momento felicitarles por el nuevo plan y esperar evidentemente que vaya todo muy bien.

Quisiera hacer algunas consideraciones iniciales a nivel del concepto general del plan. Evitar..., porque demasiadas veces veo en el lenguaje demasiadas palabras que estorban en este plan, evitar esa primera tentación de hacer con este plan un guión nacional en vez de un guión puramente y exclusivamente cultural por encima de un instrumentalismo político que demasiadas veces, y lo hemos visto estos últimos años, han ocurrido en algunos de nuestros museos, empezando por el Museo de Historia Contemporánea.

Evidentemente esta nota, este acento, que pone mi grupo y que creo que demasiadas veces está ausente de los demás discursos de los demás grupos parlamentarios, no debe entenderse como un monotema, sino como algo que los demás grupos deberían empezar a pensar. Porque estamos hablando de un mundo donde la ilustración de la humanidad está entre esas paredes o está entre esos elementos digitales, etcétera, que hace posible que podamos ir hacia atrás y hacia delante y aprender de lo que hemos hecho a nivel de civilización.

Por tanto, yo pondría ese acento porque, dentro de cuarenta años, posiblemente algunos errores que estamos haciendo en ese sentido serán ridículos. Y, en este sentido, yo hago hincapié en ello.

En cuanto a los presupuestos, es evidente, mi Grupo Parlamentario de Ciudadanos siempre ha considerado que todo lo que rodea a la cultura no debe tener nunca la crítica de mi grupo para que no se racionalicen bien los recursos, siempre que haya más presupuesto, mucho mejor, no vamos a ser nunca críticos, todo lo contrario.

Hay un tema que supongo que [#] este plan y cualquier plan y que depende de la posición que tiene el ciudadano en general de los museos que deberíamos pensar. Tiene el plan algún criterio, algún plan para hacer pedagogía, llevar al ciudadano medio a los museos, no como un afán de pasar por un centro obligado, como muchas veces se llevan a colegios, a institutos, en fin, se hace por obligación, pero no por devoción, y muchas veces al no haber devoción tampoco hay en este caso conocimiento o aprovechamiento de aquello que debería ser aprovechado. ¿Hay algún plan para intentar que los centros no sean obligados y deban ser más bien lúdicos en el sentido de que nos gusten? Si lo hay, por favor, díganlo y, si no lo hay, bueno, ofrezco la posibilidad de que se piense en ello.

Le quiero sugerir una cuestión que es ya más particular, pero que no deja por ello de ser interesante. Mire, en Llivia, en el enclave de Llivia, en la Cerdaña, hay un museo, un museo farmacológico, la Farmacia del Señor Esteve, que pasa por ser la más antigua de Europa, no sé si será verdad o no, pero como hacen los franceses, nosotros decimos que es la más antigua, ¿no? Ha tenido ubicaciones distintas en los últimos años, este pequeño museo, la última vez estuvo en la Torre de Bernat So, que está al lado, y ahora hace poco ha habido una remodelación al lado del ayuntamiento y está sucesivamente en un edificio al lado de la Casa de la Villa.

A propósito de lo que dice usted de criterios de excelencia dentro de los museos de ciencias naturales, no cree que sería interesante que ya que hay esa leyenda de que en esta localidad tenemos la farmacia más antigua de Europa, porque nació por allí, por el siglo XV, y se cerró definitivamente como farmacia real en 1942, no cree usted que se podría hacer una especie de reunión de todo lo que se ha hecho en farmacología, en botica, a lo largo de la historia de la humanidad en ese centro y no solo la colección histórica que tiene la propia farmacia, no solo, sino haciendo una recopilación pedagógica de lo que podía ser un museo dedicado..., en este sentido, el

más importante en este caso de Cataluña, dedicado exclusivamente a la farmacología.

Se lo recomiendo, si es posible, a pesar de que soy consciente de que se ha hecho una última remodelación y se han gastado dineros, pero que podía ser muy interesante por dos razones fundamentales, porque no tenemos un museo de esas características y, en segundo lugar, porque también esa zona vive muchísimo del turismo cultural, del turismo de nieve, el turismo en general y es muy visitada.

Por tanto, le dejo sobre la mesa esta propuesta, que ya sé que es particular y no tiene que ver con el plan general, pero bueno, a veces las cosas concretas, aquellas que en un momento determinado cogemos por la mano, son las que más se ven.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Robles. Bé, senyor Carreté, té..., ha pres moltes notes, li han fet moltes preguntes, a veure si amb un quart d'hora seria possible que les contestés, segur que sí.

El Director General de Patrimoni Cultural

No ho sé, ho veig difícil, perquè només enumerant les preguntes crec que ja passaríem el quart d'hora sense fer cap resposta. De totes maneres, agraiïts..., en primer lloc agrair la consideració positiva per part de tots els grups polítics per la feina que estem tirant endavant pel que fa al Pla de museus. Moltíssimes gràcies, en nom del meu equip.

I seguidament intentaré anar donant resposta d'una manera més o menys seqüencial a totes les preguntes que se m'han fet, i algunes preguntes són coincidents, per tant, els diputats i diputades que m'han fet algunes preguntes, si les contesto abans, si us plau, donin-se per contestats, encara que no segueixi l'ordre, diguem-ne, que s'han formulat les preguntes. I, sense més preàmbuls, passaríem a fer aquesta resposta.

Bé, pel que fa al tema de les..., ha sortit diverses vegades el tema de les qüestions econòmiques, pel que fa a les qüestions econòmiques dins el Departament de Cultura

i Mitjans de Comunicació, pel que fa al funcionament ordinari de tot el que són les subvencions i tot el que són la creació de xarxes, tot allò que està, diguem-ne, fora, d'entrada, pels propers exercicis, fora de la inversió, tot això ho tenim programat i, amb els increments de pressupost i amb el marge de maniobra que tenim dins de la mateixa Direcció General, estem disposats a..., estem, diguem-ne, disposats i estem preparats per poder assumir les coses que, pel que fa increments, a noves subvencions, que fins ara els he pogut anar enumerant.

Pel que fa a les grans inversions, com vostès poden imaginar, aquestes grans inversions que a hores d'ara s'estan treballant amb la redacció dels seus projectes, fet primer, passada, diguem-ne, l'etapa d'estudis preliminars, estem pendents en el moment que tinguem valorades aquestes inversions de presentar en l'exercici que calgui...

Fitxer 10

...doncs, el pla de finançament necessari per tirar endavant aquestes inversions.

Pel que fa, diguem-ne, als dos grans museus, pel que fa al Museu de Ciències Naturals això s'està treballant i es tirarà endavant conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona. I, pel que fa al Museu de Ciències Socials, per entendre'ns, el Museu de Societat, és un tema que estem ara encara..., està una mica, diguem-ne, a nivell projectual no està tan avançat com el projecte que ara esmentàvem i també, doncs, donarà en el moment en què tinguem la valoració, doncs, podrem parlar de com s'afronta el finançament.

Però pel que fa als recursos, diguem-ne, en el món local, l'any que ve ja tenim programat, diguem-ne, un increment d'un 8 –de més d'un 8 per cent– pel que fa al món local i, pel que fa, diguem-ne, als recursos extres que hagin de venir pel que són les grans infraestructures, com dèiem, doncs ja les anirem encaixant dins dels propers pressupostos del Govern.

Pel que fa al tema del diàleg, ha sortit reiteradament. Com vostès veuen i molts de vostès han dit i agraeixo que ho hagin dit, és un projecte ambiciós. És un projecte que marca una arquitectura bàsica pel que fa als museus d'aquest país, i marca..., en alguns sentits marca alguns salts, jo diria, qualitatiu importants que òbviament generen unes certes resistències al canvi. És evident que el que estan fent, el que estem proposant, no és, diríem, un projecte..., parafrasejant el que abans deia la diputada d'Esquerra, no és un projecte laxa en aquest sentit. El que fem en el Pla de museus és intentar, veient les experiències que hi han a nivell internacional i el que s'està fent a nivell internacional, no ara, sinó el que s'estava fent fa una mica i el que està plantejant-se també de futur, tampoc...

En un moment se'ns ha criticat, home, és que els exemples que poseu són exemples que en algun moment..., o que alguns d'ells encara no estan funcionant. Bé, la resposta és gràcies, gràcies, perquè això vol dir que estem mirant els projectes que d'aquí poc temps seran nous i els projectes que d'aquí poc temps s'estaran duent a terme a Europa, als Estats Units, a Austràlia i a Canadà. El que no estem és mirant de reflectir projectes que fa vint anys que estan en funcionament. Si volem ser capdavanters, hem de ser capaços també d'apostar per allò que, en els països europeus i americans, actualment són..., diguem-ne, estan portant lideratge i les noves tendències en museologia.

Pel que fa al tema de participació, i tornant amb aquest tema, nosaltres el que hem fet és utilitzar l'organisme competent, diguem-ne, per tirar endavant aquest pla, que és la Junta de Museus de Catalunya. Aquest pla s'ha parlat abastament, durant hores i hores, i s'ha pogut discutir amb la Junta de Museus de Catalunya i també s'ha parlat – també s'ha parlat – amb l'Associació de Museòlegs de Catalunya, es van tenir amb ells dues reunions informatives i se'ls va comunicar tot el que estàvem..., en aquell moment estàvem planificant.

Tinguem en compte que el que nosaltres hem proposat és una arquitectura bàsica de desenvolupament, una arquitectura atrevida, però bàsica. I el que volíem era fer aquesta presentació, lògicament que aquesta presentació fos aprovada pels òrgans de govern competents i cada un dels projectes que implementaran aquesta

presentació bàsica, aquesta arquitectura bàsica, incorporar totes les persones, totes les institucions que calgui per tal de generar un debat i generar un projecte o generar, diguem-ne, el moll de l'os de cada un d'aquests projectes, aquest debat necessari per tal que estigui consensuat en la mesura que es pugui amb totes les institucions.

Pel que fa a l'Institut d'Estudis Catalans, hem fet com amb moltes altres institucions, la qüestió és nosaltres vam..., una vegada presentat el pla vàrem demanar, des de la conselleria, anar-lo a presentar a l'Institut d'Estudis Catalans. L'Institut d'Estudis Catalans ens va rebre molt amablement, el secretari de Cultura, Eduard Voltes, i jo vam anar a presentar el projecte, es va presentar.

Com ho hem fet amb, jo diria, totes les universitats catalanes, ho hem fet amb grups d'historiadors, ho hem fet amb grups d'arqueòlegs i ho hem fet amb tothom. D'entrada fent una presentació bàsica de tot el pla. Una altra cosa són les comissions de treball que ja s'han establert per tirar endavant el que són projectes concrets. Doncs, pel que fa, per exemple, als museus d'etnologia que vostès ja saben que ja s'ha constituït la xarxa de museus d'etnologia, es va fer una comissió, un grup de treball, del qual finalment ha sortit la proposta que inicialment siguin set museus de Catalunya els que formin part d'aquesta xarxa inicial que després, l'any que ve, serà ampliada.

Pel que fa als nous projectes, en els nous projectes s'està treballant conjuntament amb la Junta de Museus de Catalunya i amb els implicats. Per exemple, ara estem pendent i ben aviat es farà, es materialitzarà, la creació d'un consell assessor per tirar endavant el Museu de Societat, vull dir que hi haurà participació de totes les entitats que ens sembla..., de persones d'aquestes entitats que ens sembla que poden ser rellevants, des d'un punt de vista tècnic, per tal de poder participar i poder [#] ajudar-nos i poder validar a tirar endavant aquest projecte.

Nosaltres en que hem fet és tenir..., hem fet uns estudis preliminars i uns projectes preliminars de cada un d'aquests museus, no ha estat una aposta ni un brindis al sol això. Evidentment el que ha estat és fruit d'una feina de recollir tota la informació que hi havia en el territori, d'una anàlisi aprofundida de la realitat catalana, d'una anàlisi aprofundida dels museus que tenim en el territori i fruit d'aquí en surten les noves propostes. Aquestes propostes és evident que són propostes preliminars, això no vol

dir que tinguin manca de reflexió, sinó que són preliminars, i que cal concretar-les després amb projectes i aquests projectes són els que estem obrint a tothom que s'hi vol vincular.

Em preguntaven també quin seria el discurs o com seria aquest discurs del Museu de Societat, doncs, evidentment, Lleida en pot ser un exemple, Lleida, el Museu de Lleida, en pot ser un exemple. On conflueixen, diguem-ne, d'alguna manera l'arqueologia, l'art i la història en general, és un museu que en el fons està explicant..., és un museu que està explicant la història d'un territori.

Mirin, nosaltres el que apostem pel que fan en aquest museu, seguint a més a més coincidint feliçment aquest any les recomanacions de l'Icom és que els museus han de servir com a motor de desenvolupament social. Nosaltres el que estem apostant és per un museu que serveixi..., atesa la singularitat de Catalunya a més a més, però que no és diferent a la singularitat, diguem-ne, de la resta del món occidental, el que estem apostant és per un museu que ens serveixi per parlar de passat, per parlar de present i també per parlar de futur. Perquè volem que sigui un museu que ens serveixi també com a eina integradora dels nous col·lectius que estan vivint a Catalunya, com a eina de recerca, com a eina de divulgació, com a eina també d'estudi del present, però també d'estudi del passat.

En aquest sentit dir, pel que fa a l'arqueologia, que per primera vegada l'arqueologia jo diria que entra dins de l'agenda política del país, i això els ho dic com a exdirector del Museu d'Arqueologia de Catalunya. L'arqueologia, per primera vegada, s'està sumant a la història del país. Fins ara, la història de Catalunya, d'aquest territori, havia començat en el segle XX, l'arqueologia havia quedat fora del discurs de la història de Catalunya.

El que nosaltres estem proposant és que comencem a explicar la història d'un territori –la història d'un territori–, com així ho fan els alemanys, els francesos, com es fa a qualsevol lloc del món, és explicar la història d'un territori des de les seves arrels fins al seu futur.

És en aquest sentit que l'arqueologia no ha de patir gens, al contrari, l'arqueologia per primera vegada pensem que agafa la rellevància que ha de tenir. I dins el nou museu,

l'arqueologia serà una peça cabdal perquè és la que, d'entrada, més fons, més discurs, més realitat històrica, més pedigrí, si vostès volen, pot aportar.

Dit això, també és necessari que amb l'arqueologia que ara, a més a més d'arqueologia com vostès saben també en fem d'època industrial i en fem des de fa tres dies cap enrere com a metodologia de construcció de la història, és important que en el discurs d'aquest nou museu hi sumem, com passa a Lleida, altres disciplines que ens serveixen per construir la història.

El que volem és que aquest museu com a motor social serveixi per explicar la història d'un territori, però no des d'un punt de vista segmentat, no veient un equipament on només veus arqueologia, que podríem fer de l'arqueologia des de la prehistòria fins el món industrial, on només hi veiem la història o fem un museu només d'història, on veiem des del passat fins al moment present i on hi podem sumar també l'etnologia, on ens trobarem amb el mateix discurs. No volem fer aquests tres discursos per separat, sinó que pensem que és molt més enriquidor fer un sol discurs sumant els esforços, sumant els materials, sumant tot allò, tot el valor afegit que cada una d'aquestes disciplines ens aporta per explicar d'una manera molt més completa i molt més integrada el que és la història d'un territori. Això pensin que no és cap invent, vull dir que les noves tendències en museologia ho estan fent i ens semblava que a Catalunya també es podia fer.

Trobaríem exemple similars, doncs, al Museu Nacional d'Història d'Amèrica, a Washington; trobarem exemples similars a [#] Rennes, al Museu de Bretanya; trobarem exemples similars, salvant una mica les distàncies perquè hi ha una part, diguem-ne, de prehistòria que no hi surt, al Museu d'Història d'Alemanya a Berlín, recentment inaugurat; trobarem exemples similars al Museu Nacional d'Escòcia, a Edimburg, on a més a més sumen ciències naturals. O sigui, que dels dos museus que nosaltres estem proposant, ells encara en fan un de molt més potent, sumant, no?, les ciències naturals amb el que serien les ciències socials. En aquest cas, nosaltres no ho volem fer, a més a més hi ha un compromís i el que volem és..., també pensem que les ciències naturals han de tenir la seva part de museu.

Per exemples més propers, el Museu de les Confluències de Lyon, on també sumen..., on sumen també diferents disciplines, en aquest cas sumen l'art, la història natural, l'arqueologia, l'etnologia, la història en general. Aquest museu, està prevista la seva inauguració pel 2010, amb un projecte molt potent. Abans també s'ha esmentat el Museu de la Civilització del Quebec, és un dels referents que tenim. El Museu Nacional d'Austràlia, el Museu de la República Federal d'Alemanya.

Vull dir que són tots exemples que no és que ho haguem fet al «tun-tun», sinó que són exemples que hem pogut estudiar i que hem pogut veure i veure cap on anaven les línies de museologia i museografia a nivell internacional i que ens semblava que a Catalunya, doncs, atès que anàvem a construir un horitzó nou a nivell de museus, ens semblava que no podíem deixar en absolut de banda.

I en aquest sentit, doncs, em sembla que responc una mica la pregunta que vostès em formulaven, com serà el museu? Doncs, miri, la formulació museogràfica del museu encara no la sabem. Tenim molt clars els paral·lels, tenim molt clar quin és el discurs que hem de fer, ho estem treballant, el sotmetrem, diguem-ne, a debat amb totes les institucions i totes les persones que vulguin parlar amb nosaltres, evidentment amb alguns de vostès han estat comentant, hi dialogarem. Tot allò que ens sembli..., ja hi estem dialogant, i hem dialogat en el passat, per tant, no és cap novetat per a nosaltres. Tot allò que ens sembli..., tot allò que ens puguem posar d'acord, tot allò que veiem incorporable, totes les aportacions que ens puguin fer i que veiem que tècnicament són possibles i viables, intentarem, per descomptat, arribar a un consens.

Però sí que evidentment havíem de partir d'una idea prèvia i d'una idea més o menys, com es deia abans, de govern de què és el que volem en un futur. Tampoc podem sotmetre a un procediment assembleari el futur dels museus de Catalunya, segurament d'aquí quatre anys encara no el sabríem, és important que tinguem idees i que les tirem endavant.

Pel que fa als SAM, el SAM de Lleida. El SAM de Lleida, si tot va bé, es podrà inaugurar aquesta tardor, ja s'està treballant amb tot el que és el seu equipament, la part d'infraestructura està construïda i es podrà inaugurar aquesta tardor.

Com funcionaran els SAM? Alguns de vostès m'ho han preguntat, la relació amb els SAM és una relació, diguem-ne, contractual, ara des de la Junta de Museus de Catalunya, el que s'està preparant és els ítems bàsics que ha de tenir un museu per poder proposar-se com a SAM.

Per tant, els museus del país es podran proposar com a SAM i serà la Junta de Museus de Catalunya conjuntament amb la Direcció General de Patrimoni qui en funció del seu posicionament a nivell geogràfic, en funció de la seva experiència i la seva potència com a museu, la seva implantació territorial, la seva capacitat d'incidir com a equipament cultural en un territori, la seva capacitat tècnica, en funció de tot això, la Junta de Museus de Catalunya dirà quins SAM anem a fer. El cas de Lleida el tirem endavant ja seguint aquesta política, perquè ja reuneix totes aquestes condicions.

I el que fem, diguem-ne, per part de la Generalitat des d'un punt de vista de recolzament en aquests museus, perquè el que no podríem fer és dir «Bé, ara vostès, senyors dels museus faran –prestaran– aquest servei.» Hi ha, diguem-ne, un catàleg de drets i deures. Per part nostra, per part de la Generalitat el que fem és deixar en dipòsit tots els materials que puguin sorgir d'aquella zona i, a la vegada, donar uns diners per adequació d'infraestructura, que d'entrada són 200.000 euros, i 150.000 euros per cobrir les mancances de personal que cada un d'aquests museus pugui tenir.

Això seran quantitats variables, però bàsicament el que tenim establert, diguem-ne, a nivell econòmic és això, ens ha de servir com a mínim a cada un dels SAM perquè es puguin contractar des persones, la tipologia de les persones va en funció de les necessitats de cada museu. Pot ser que un museu tingui restaurador i no cal que contracti un nou restaurador...

...i pot ser que li falti, doncs, un especialista en història de l'art, nosaltres ho pactarem en cada una d'aquestes situacions. El que sí que tenim és la disponibilitat econòmica per tirar-ho endavant.

Pel que fa al tema de xarxes, per exemple, em preguntava algú, vostès, l'Associació de Museus del Pirineu. L'Associació de Museus del Pirineu, ens sembla una idea excel·lent i tant de bo... El que estem proposant precisament, encara que no surti amb noms i cognoms en el Pla de museus, és precisament que s'estableixin aquestes sinergies entre els diferents museus, que puguem col·laborar, que els museus comencin a col·laborar entre ells, i nosaltres per això traiem uns ajuts, diguem-ne, específics per incentivar aquesta col·laboració entre museus.

Si aquí, a més a més, som capaços que s'hi sumin altres administracions com puguin ser diputacions, com puguin ser consells comarcals, benvingut sigui. El plantejament de xarxes nosaltres l'estem plantejant no d'una manera intrusiva, sinó d'una manera amigable amb les xarxes que existeixen i amb les que puguin existir de nou.

Per exemple, pel que fa, i abans s'ha esmentat també, al que és la xarxa de museus locals de la Diputació de Barcelona, el fet que es creï una xarxa de museus locals a Catalunya, no vol dir que anem a crear una nova xarxa a esqueses d'aquesta, ni molt menys. El que vol dir és que nosaltres elaborarem un acord amb la Diputació de Barcelona per tal de sumar esforços a l'hora de donar unes més bones, encara, prestacions de les que està donant, si pot ser, la Diputació de Barcelona als museus de la seva xarxa.

De la mateixa manera que estem intentant pactar i estem ja en converses amb algunes –amb altres– diputacions per pactar tot el que són, diguem-ne, la suma d'esforços en patrimoni cultural entre les diputacions i municipis i la Generalitat de Catalunya. I això s'establirà mitjançant convenis que anirà més enllà del que és la xarxa estrictament de museus locals i entrarem també en temes patrimonials com poden ser patrimoni, immoble i arqueologia. Estem intentant sumar el màxim d'esforços entre totes les administracions.

El que sabem..., hi ha una cosa que tenim molt present, i és que segurament no tindrem, ni tenim, tots els diners que ens farien falta, bàsicament perquè al patrimoni

cultural català la necessitat de diners és il·limitada. Si hi dediquéssim tots els diners, tot el pressupost de la Generalitat –tot el de la Generalitat– al patrimoni cultural català, jo els asseguro que en dos anys ens el podríem gastar des de la Direcció General, vull dir, cap problema, eh? Vull dir, capacitat de despesa, la que vulguin.

Per tant, sempre anirem..., sempre tindrem problemes de diners. Atès que tindrem sempre problemes de diners, el que no podem ser és poc atrevits a l'hora de plantejar projectes, perquè si no, no faríem mai res, cal que siguem ambiciosos i trobar els diners d'allà on sigui. On són també els diners? Doncs a les altres administracions que també estan invertint diners en patrimoni i que moltes vegades no anem suficientment coordinats i que un arregla la porta de l'església i l'altre arregla mitja teulada i ens trobem que segueix plovent i que la porta al final, com que es mulla, no acaba de tancar bé. És aquí on hi ha el gran repte, en el fet que puguem tirar aquests projectes, aquesta suma d'esforços, que el puguem anar tirant endavant.

Bé, em diuen que em queda poc temps. Pel que fa a una altra de les qüestions que ha sortit també, és el tema dels visitants. El tema dels visitants va directament relacionat amb la qualitat dels productes que es facin des dels museus i la seva capacitat de difusió i d'imbricació amb el territori. És aquesta una política clara per a nosaltres.

Quan estem dient que volem lligams, no?, que volem establir contactes amb museus internacionals que puguem competir, com ja estem fent amb el MNAC, i que puguem treballar conjuntament amb museus a fora de l'àmbit nostre d'actuació, estem dient que és una manera d'atraure públics. Aquestes exposicions que estem portant de la Tate o que s'estan fent a Nova York o que s'estan fent a altres llocs, tenen també una molt bona acollida aquí. I, a la vegada, ens proporcionen materials i exposicions que vénen d'altres llocs que també són de gran..., que atrauen un gran nombre de visitants als nostres museus, és aquesta la manera. La manera de crear nous públics és qualitat i productes i saber què és el que volen els ciutadans, que, a vegades, no coincideix amb el que volen els tècnics, això també els ho he de dir, eh? Hem de pensar amb què volen els ciutadans.

És que hi han tantes preguntes, presidenta, que... Pel que fa..., a veure, més o menys jo crec que els grans temes, en tot cas, com que hi haurà un torn de preguntes addicional, podríem deixar-ho aquí.

La presidenta

Sí, hi ha algun grup que vulgui repreguntar, fer alguna pregunta concreta? No? Doncs, no, molt bé. Doncs, si de cas, si li queda alguna pregunta per respondre, doncs, l'acabi i donem per acabada aquí la compareixença.

El Director General de Patrimoni Cultural

També es preguntava amb relació..., han sortit diverses preguntes amb relació a quin paper haurien de tenir també els SAM amb relació al material que hi ha en el territori, no?

A veure, els criteris de dipòsits seguiran sent els que són ara, que és el criteri de dipositar els materials de la tipologia que sigui en l'element, en el museu registrat més proper possible, allà on hagi sortit aquell material o d'allà on sigui aquell material. Si el que tenim és una obra d'art d'un municipi on hi ha un museu i aquest museu està registrat, evidentment aquesta obra d'art, si el museu la pot acollir, es quedarà allà. Si no, en el museu més proper o en el SAM que sigui..., que tingui, diguem-ne, cura de tota l'àrea d'influència on estigui aquell museu.

El que no volem que passi és que..., és com ara, que els objectes es deslocalitzen, volem aplicar, diguem-ne, en aquest sentit, el criteri de subsidiarietat, que els objectes estiguin el màxim..., és un criteri també marcat per la UNESCO, els objectes estiguin el màxim propers al lloc on han estat trobats.

Si volen, ho deixem aquí.

La presidenta

Doncs, moltes gràcies, senyor Carreté, que ha estat molt interessant el que ha dit, els grups també han fet unes intervencions molt interessants i el temps en aquesta..., el temps de resposta sempre ens queda curt. Li agraïm molt la seva assistència i moltes gràcies.

El Director General de Patrimoni Cultural

Moltes gràcies, ha estat per a mi un plaer poder-los informar i estic a la seva disposició per a tot allò que necessitin i vulguin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Nosaltres fem una pausa de dos minuts i acabem la comissió amb les últimes quatre propostes de resolució.

La sessió se suspèn a ... i es reprèn a ...

Fitxer 12

La presidenta

Si els sembla bé comencem.

Proposta de resolució

sobre la redacció d'un informe i la presentació d'un pla d'inversions per a les esglésies i les capelles en estat ruïnós del Pallars Sobirà (tram. 250-00955/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la proposta de resolució sobre la redacció d'un informe i la presentació d'un pla d'inversions per a les esglésies i les capelles en estat ruïnós del Pallars Sobirà. L'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i la defensa la il·lustre diputada Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. Sí, la defenso en nom del diputat Agustí López que [#] l'agenda avui li ha impossibilitat d'acompanyar-nos en aquesta comissió.

Bé, les imatges que hi havia a la xarxa youtube sobre l'enderrocament vandàlic del campanar de l'església de Sant Climent de Bonansa suposen tot un càstig sever contra el patrimoni religiós del Pirineu.

És veritat que l'enderrocament d'esglésies no és nou, és a dir, és un signe d'altres temps, no? És a dir, per comitès revolucionaris, doncs, de persones allunyades segurament de les comarques de la muntanya, que això no passava només a la muntanya. També i el malbaratament del patrimoni sobretot, doncs, això, per abandonament, és a dir, gent que als anys setanta, doncs, pobles del Pirineu quedaven abandonats.

Davant de tot això, la comarca del Pallars Sobirà, i per això defensa el diputat Agustí López, doncs, allò que vol és que totes aquestes imatges de youtube que la cara dels qui van malmetre aquest patrimoni, doncs, no es veu que no es pugui això, que no pugui anar passant en diferents esglésies.

Entenent també que el patrimoni també forma part d'aquest turisme cultural, aquesta proposta de resolució, allò que defensa és de redactar [#] en un termini de sis mesos una diagnosi, és a dir, de tenir una diagnosi de les deficiències estructurals i dels riscos de les esglésies, capelles i ermites de la comarca del Pallars Sobirà que inclogui, aquesta diagnosi, quines són les solucions tècniques i que vagi acompanyada d'uns pressupostos que requereixen aquestes reformes, per una banda.

I, per una altra, que en el termini de vuit mesos hi hagi una proposta d'un programa d'inversions establert per les anualitats del 2009 i del 2010, entenent –entenent– que part d'aquest patrimoni, doncs, també hi hauria d'intervenir el Bisbat d'Urgell que és el bisbat al qual està adscrita la comarca del Pallars Sobirà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vidal. En nom dels grups que donen suport al Govern, té la paraula l'il·lustre diputat Antoni Llevot.

El Sr. Llevot i Lloret

Moltes gràcies, presidenta, i molt bon dia. La veritat és que per respondre a aquesta proposta, m'haig de referir en primer lloc a la Llei de patrimoni cultural català 9/1993, de 30 de setembre, que és la que regula d'alguna manera totes les actuacions del Govern, del Departament de Cultura en aquest cas, tots els aspectes que siguin..., que facin referència al patrimoni.

En aquest sentit, m'haig de referir concretament a dos articles, a l'article 25 i a l'article número 3. L'article 25 diu que els propietaris han de preservar, mantenir i assegurar la integritat física i cultural..., i encara més...., dels monuments, dels edificis, i encara més quan aquests estan catalogats.

L'article 3 diu que les institucions –Generalitat, ajuntaments, consells comarcals– han de vetllar per la integritat del patrimoni tant públic com privat per la protecció, conservació, el creixement, la difusió i el foment, i han d'estimular també la participació de la societat.

D'altra banda, també, voldria recordar que en aquest sentit existeix el Catàleg de béns mobles de la Generalitat amb dues classificacions diferents, el de béns culturals d'interès nacional i béns culturals d'interès local. Els d'interès nacional són aquells que d'alguna manera s'incoen a través de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, i els de local són aquells que s'incoen a través del consells comarcals. Seria el cas del Pallars Sobirà, perquè no hi ha cap ciutat que estigui per sobre dels cinc mil habitants.

Per tant, en aquest sentit, ens trobem una comarca que hi ha una qualificació molt significativa de béns d'interès nacional, concretament a mi em consta que n'hi han set, tot d'esglésies d'aquest territori, que no anomenaré, perquè vostès ja coneixen i, si no, doncs, perdríem massa temps.

Pel que fa als [##] també n'hi han de catalogats, en aquest cas és el consell comarcal i els alcaldes i el president que coneixen prou bé quin és el catàleg d'aquests béns. I a més a més després també existeix la protecció per les mateixes normes urbanístiques del territori en general i dels mateixos ajuntaments.

El Govern està destinant uns recursos molt significatius a aquesta comarca, estan planificats i estan..., hi ha un programa d'inversions i actuació des del 2005 fins el 2011, amb una inversió total de 2.108.400 euros. Podria explicar ara a què van destinades cada una d'aquestes quantitats, és una quantitat molt significativa, perquè si féssim el còmput del que representaria amb els períodes de cinc anys que fins ara hi han hagut, diguéssim, des que tenim instaurada la democràcia i el Govern de la Generalitat recentment, doncs, podríem calcular també la quantitat d'operacions que s'haurien pogut fer, que probablement abastarien tota la comarca i no ens trobaríem amb la situació que ens trobem. Però no és aquí on vull..., no m'hi vull entretenir massa amb això, no?

Molta d'aquesta inversió és veritat que està fet amb esglésies que formen part d'aquest catàleg de [##], és veritat, perquè també d'aquesta manera, doncs, la..., o sigui, el retorn immediat al territori a través del turisme és més significatiu, és més important. I a través també de..., i també és un patrimoni que té valor històric, però també valor artístic molt significatiu. Per tant, crec que el plantejament és aquest tretze inversions, set [##], altres amb altres que probablement seran [##].

I per tant, amb aquest sentit nosaltres creiem que el Govern –que el departament– està fent el que ha de fer en aquest sentit. I els tres grups que donem suport al Govern no podem aprovar aquesta proposta de resolució senzillament perquè no podem demanar al Govern que prengui una iniciativa que dret a llei no pot prendre per més que vulgui.

Considerem que és el Bisbat de l'Urgell, l'església, és el Bisbat de l'Urgell amb el suport, la vigilància i, si vostès volen, també la complicitat dels ajuntaments implicats del Consell Comarcal del Pallars Sobirà i de la Generalitat de Catalunya que pot impulsar aquest programa de diagnòsi i els posteriors projectes de condicionament i conseqüents programes d'inversions.

Em consta, a més a més, que amb aquest sentit anirem per bon camí, perquè el Bisbat de l'Urgell té una bona predisposició i està actuant en aquest sentit. Sap a més a més que compta amb el suport del Govern, a través del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

I, de fet, també ens consta que el bisbat prefereix liderar aquestes més petites intervencions, encara que significatives amb la seva quantia, liderar-les i col·laborar, això sí també, amb les parròquies sobretot i també amb els ajuntaments, els consells comarcals i la Generalitat i coneix prou bé les convocatòries de subvencions del Departament de Cultura i possibilitat d'altres acords puntuals i convenis més específics perquè de fet, doncs, d'alguna manera ja s'està treballant amb aquesta intenció.

Per tant, ho repeteixo, direm que no a aquesta proposta de resolució per aquests motius i, d'alguna manera, considerem que estem dient que sí al patrimoni i a les esglésies i ermites del Pallars Sobirà i, d'alguna manera, es demostra amb aquests fets de la inversió i amb aquest plantejament que creiem que s'hauria de fer.

També em consta que el departament..., no ha tingut oportunitat de referir-s'hi ara el senyor Carreté, però em consta que està preocupat precisament pel que és, diguéssim, les patologies estructurals, les teulades, tots aquests elements que han de garantir la pervivència d'aquests edificis amb el present i amb el futur també, no? I que està destinant les prioritats, diguéssim, a resoldre aquestes qüestions.

Per acabar, i abusant una mica del temps, senyora presidenta, només una cosa, voldria referir-me i comentar una mica el fet que ha motivat la proposta de resolució d'aquest campanar d'aquest poble de la Torre de Buira, adscrit a Bonansa, és un poblet molt petit de quatre cases puntuals, una, dues, tres, quatre, els podria dir els noms, però no cal, eh? Va ser dels primers que a començament dels anys seixanta van patir, diguéssim, o sigui, la fugida massiva, la emigració dels seus habitants, per unes característiques també que ho expliquen.

I, fa uns anys, una família de nouvinguts va ocupar una d'aquestes quatre cases, la més senzilla de factura, perquè les altres eren potser més difícil de fer-ne el manteniment, la van llogar, la van ocupar i es van instal·lar allà.

Crec que és aquesta mateixa família que han tingut aquesta desaparició, han fet aquesta actuació que és lamentable, que crec que fins i tot s'hauria de denunciar, que sí que crec que s'hauria de denunciar aquest fet vandàlic que han comès.

Però també s'hauria d'esbrinar fins a quin punt, doncs, hi han aspectes que puguin provocar aquesta situació que no és recolzable ni comprensible de cap manera, però sí que és veritat que la misèria només genera misèria, de la mateixa manera que la violència només genera violència. I és veritat que, quan un poble arriba a aquests nivells de deteriorament, la resta de les cases estan totes destrossades, estan desfetes, doncs, que l'església també acaba caient i el campanar acaba constituint un element de perill importantíssim per als pocs habitats que en aquest cas hi ha, i que són veïns immediats d'aquesta torre d'aquest campanar. És probable que amb aquest tema, doncs hi hagi també implicacions d'aquestes característiques.

Perdoneu que m'hagi allargat més del compte, i donaria per substanciat, diguéssim, el tema, doncs anunciant que no li donarem suport.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llevot. Té la paraula el senyor López del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Després d'escoltar les dues intervencions, l'estesa intervenció del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, nosaltres anirem per l'abstenció i ho explicaré de forma molt succinta. Anirem per l'abstenció, primer perquè considerem que aquest és un problema d'una gran part del nostre patrimoni...

Fitxer 13

...històric artístic, és una de les grans preocupacions i que afecta a tot tipus d'obra del nostre patrimoni, grans i petites, el manteniment i la conservació és un dels problemes i abans ho parlàvem quan parlàvem de patrimoni cultural. Un dels grans problemes que té és el seu manteniment i la seva conservació.

Però després també perquè creiem que el manteniment ja s'ha de fer. És a dir, no només ho hem de circumscriure a una comarca en concret, no només ho hem de

circumscriure a un informe concret, i més quan el nostre grup ha criticat la indiscriminació que ha utilitzat la Generalitat de Catalunya amb la valoració dels informes, pensem que ha de ser una política global de la Generalitat de Catalunya, no ha de ser motiu de pedaços, de començar a fer informes a una comarca, després fer informes a una altra i de fer uns projectes a un lloc determinat.

Segon, perquè no ha de ser només la Generalitat de Catalunya i ho diem perquè s'ha dit que les lleis ho impedeixen. Ahir mateix el secretari d'Immigració ens deia «Tot el que passa a Catalunya ha de ser motiu d'interès de la Generalitat.» Doncs, tot el que passi, i el que passa al patrimoni cultural a Catalunya ha de ser motiu de la Generalitat. No podem venir aquí dir «No, és que les lleis no deixen que la Generalitat intervingui.» Sí que pot «intervindre», pot «intervindre», parlant..., intervenir, perdó, parlant amb el bisbat, pot intervenir també mobilitzant els recursos.

I una de les causes perquè no diem que sí i tampoc diem que no, però no diem que sí, és perquè creiem que aquests recursos poden venir d'una pluralitat d'actors, no tot ho ha de posar la Generalitat de Catalunya. Podem parlar per exemple del patrocini, el patrocini que cal buscar també i cal cercar al territori, és important començar a pensar i començar a tenir aquesta idea important que no tota aquella problemàtica ho ha de fer només la Generalitat de Catalunya. Les polítiques de mecenatge, per cert, haurem d'impulsar des d'aquest Parlament i aquesta legislatura el mecenatge, les polítiques de mecenatge, com ja s'està fent per exemple amb l'1 per cent cultural. Aquestes polítiques de mecenatge són necessàries també, que s'hi col·labori.

I després també perquè hi ha altres formes i apuntàvem i aquest grup parlava sobre el turisme cultural, és important crear aquests itineraris, és important crear aquest turisme cultural que vagi i que també reverteixi sobre la conservació. És a dir, tot allò que sigui interès, més enllà de l'interès comarcal, però que desperti també l'interès social general serà un patrimoni que es cuidarà. I, per tant, també hem d'impulsar aquests itineraris que ens costa que, doncs, alguns punts de vista també des de l'àmbit del turisme, s'impulsi.

És a dir, creiem que és molt més àmplia aquesta política, no pas dir a la Generalitat «Escolteu, heu de fer un informe i posar els diners.» Perquè moltes vegades també

resumim les polítiques, totes les polítiques que demanem a aquests dos paràmetres, nosaltres pensem que hi ha cabuda per a un acord major.

I, per tant, es podria reformular aquesta proposta de resolució amb això, amb entrar també a la iniciativa privada, que també s'ha de fer càrrec del patrimoni del nostre país i també des d'un punt de vista molt més plural, molt més interdisciplinari, doncs entrar també cabuda al turisme cultural que jo crec que és un dels grans reptes que tenim de cara al futur.

Per això ens abstindrem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Té la paraula el senyor Antonio Robles del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Me he entretenido en ver el youtube que en la propuesta de resolución como argumento nos da y son realmente unas imágenes desastrosas. De todas maneras en al información que rodea periodísticamente hablando y en el fundamento, digamos, argumentativo que nos presenta CiU en esta propuesta, no sé realmente a qué viene criminalizar a Marcelino Iglesias, presidente de Aragón, o al propio obispado de Barbastro-Monzón, ¿no? No tiene nada que ver porque puede ocurrir en cualquier sitio, etcétera, ¿no?

De todas maneras sí que el fondo de la cuestión es loable, intentar que el patrimonio cultural, sea lo humilde que sea como en este caso esta iglesia, debería ser restaurado. Pero hay una información también por parte del obispado de Barbastro-Monzón que ha declarado que efectivamente esa iglesia estaba en ruinas y podía ser peligroso para las personas que pudieran ir por allí.

Lo lamentable es que esta iglesia estaba en ruinas, esos es lo lamentable, y que no se hacía nada, ¿no? Esa torre posiblemente no era necesario tirarla, sino restaurarla, que sería lo lógico.

Por eso, porque los motivos de esta propuesta de resolución, no lo vemos claro, estamos de acuerdo con que el patrimonio cultural deba a ser un punto de defensa pero, como no lo vemos claro, nos vamos a abstener.

Y decirles así a los grupos que apoyan al Gobierno que independientemente que este problemas es de los obispados, también es evidente que el Gobierno de la Generalitat debe tener un sentido histórico de lo que es el patrimonio cultural de la iglesia y, por lo tanto, no se puede inhibir a la hora, en algún momento, de ayudar tanto con dinero público como con actuaciones, negociaciones o ayudas para que este tipo de actuaciones no se den como se han dado en este caso.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles.

Passem a votació.

Vots...

Em demana la paraula, senyora Vidal, per?

La Sra. Vidal i Huguet

Sí, presidenta, un segon per un aclariment i és que en cap moment...

La presidenta

Mig minut.

La Sra. Vidal i Huguet

...en la defensa de la proposta de resolució no s'ha parlat ni del president de la DGA, ni s'ha parlat tampoc dl tema del Museu de Lleida i de Barbastre-Monzó, simplement.

Moltes gràcies per aquest aclariment.

La presidenta

Gràcies. Senyor Robles..., vinga, no acabarem.

El Sr. Robles Almeida

Con todo mi perdón, pero en la propuesta de resolución que ha presentado, en registro, aparece exactamente todo lo que digo.

La presidenta

Passem a votació, finalment.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Vots en contra?

Abstencions?

Gràcies. La proposta ha estat rebutjada per 7 vots afirmatius, 12 de negatius i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la reedició i la difusió de l'obra de Josep Benet *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya* (tram. 250-00956/08)

Passem al número dotze, el punt número dotze de l'ordre del dia és la proposta de resolució sobre la reedició i la difusió de l'obra de Josep Benet *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*, l'ha presentada el Grup de Convergència i Unió i la defensa el senyor Santi Vila.

El Sr. Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyora presidenta. Una iniciativa molt puntual però em sembla de prou significat des del punt de vista de la identitat nacional. Com saben el 25 de març passat la figura del Josep Benet, doncs, ens deixava, aquesta és una figura que va comptar amb el reconeixement transversal de totes les formacions polítiques una persona que no cal que en fem la glosa, és coneguda i reconeguda pel conjunt de formacions polítiques aquí representades.

I, en tot cas, en aquell context, un diputat que en aquests moments no hi és, l'Esteve Oriols, presentava una iniciativa que volia aprofitar l'exhauriment d'una de les seves obres més cabdals, en aquest cas *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*, per fer una iniciativa que, alhora que fos de reconeixement, servís per

treure d'aquest exhauriment aquesta obra tan important des del punt de vista de l'afirmació nacional i del que va ser el context de resistència d'aquest país enfront de la dictadura i l'intent de genocidi que va patir la llengua, i la cultura, i la identitat catalanes.

Bé, la iniciativa és molt senzilla, és una proposta de resolució que, en definitiva, el que insta és «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a endegar les accions necessàries que possibilitin la reedició de l'obra de Josep Benet, concretament *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*, tant pel que representa per la història d'aquest país, com per la categoria i consistència d'aquest estudi.» Segonament, «Que un cop propiciada la corresponent publicació, el Govern impulsi la seva difusió pel coneixement dels ciutadans de Catalunya.»

No deixa de ser paradoxal que l'ara ja traspassat Josep Benet en les darreres seves reflexions, quan feia una mica autocrítica i revisió del moment en el que vivíem, deia «Deixa de ser paradoxal que ens trobem estimulants la memòria democràtica ens trobem estimulants la memòria històrica i que en canvi» –en el seu cas deia–, «una de les obres que modestament ha contribuït de forma més determinant a aquest exercici de resistència i memorial, doncs, es trobi exhaurida i no trobi l'escalf, l'estímul, per part de l'Administració.»

Deixi'm concloure també dient que això és una iniciativa que fem des de d'absolut respecte al que ha de ser en unes circumstàncies normals la política editora de qualsevol editorial. Altra cosa és, però, que en un moment determinat jo crec que el Govern ha de trobar l'estratègia per estimular, per recolzar, per incentivar que obres que són, des del punt de vista nacional, de gran interès, doncs puguin tornar a sortir, malgrat els contextos de mercat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vila. Té la paraula el senyor Josep Maria Balcells del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, m'alegra i m'ha agradat escoltar la defensa del diputat Santi Vila de la figura de Josep Benet i la proposta de resolució que ha fet.

Voldria començar dient que el meu grup està content de veure que Josep Benet, que ens va deixar fa quatre mesos, torna a fer-se present al Parlament. Ara com a historiador, en aquest cas.

Tots recordem, si més no els que som més grans, hi ha potser algun diputat o diputada que són molt joves, que Josep Benet hi va ser, en aquest Parlament, com a diputat. L'any 80 ell encapçalava la llista del PSUC al Parlament de Catalunya i a l'any 82 recordem que va ser el que va defensar per primera vegada la primera moció de censura contra, en aquell moment, el president de la Generalitat Jordi Pujol.

Era un home d'esquerres, però jo diria que avui el recordem sobretot com a historiador rigorós i, per tant, jo penso que és veritat que ens l'hem de sentir com un patrimoni col·lectiu.

Jo vull recordar i n'ha fet menció el diputat de Convergència, vull recordar la relació de Josep Benet amb la nostra Llei de memorial democràtic. Jo el vaig voler anar a veure a casa seva por abans de l'aprovació de la llei i confesso que el vaig veure dolgut perquè li semblava amb ell que, en fi, no s'havia reconegut prou el treball dels historiadors a l'hora d'elaborar la llei i sobretot el treball, com si el Parlament de Catalunya entengués que la memòria començava ara, quan historiadors i ell concretament hi havia treballat de veritat, ell s'hi havia submergit, havia estudiat i havia elaborat, doncs, el treball.

Estem parlant d'aquest llibre en la proposat de resolució *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*, que va ser editat l'any 95 per les publicacions Abadia de Montserrat.

En fi, la portada només d'aquell llibre fa gràcia veure, no?, aquelles pintades que hi havia a les parets en blanc i negre als nostres carrers de després de la Guerra Civil «Si eres español, habla español.» diu aquí. Era d'aquelles tesis que es deien llavors i de vegades malauradament algú encara intenta ressuscitar en aquests moments.

Jo no em resisteixo a agafar algun text d'ell, agafa des del Decret de Nova Planta en aquest llibre, del 1716, fins a l'any 1947, l'etapa més dura potser de la repressió franquista. Hi ha un text de 1714 d'un superintendent de Catalunya, José Patiño que ja deia, doncs, que, escolta, «Que se escriba en adelante en idioma castellano o latín, como ya así la Real Junta lo practica, pues se lograría la inteligencia de cualesquiera jueces españoles sin haber de estudiar en lo inusitado de la lengua de este país.» Però això de l'any 1716.

Però en el 1947 hi havia, parlant de la llengua i de les esglésies, «No hay para qué dirigiéndose a un auditorio preparado emplear el catalán en los sermones. El púlpito» –deia–, «debe ser, junto con la escuela, uno de los vehículos de propaganda del idioma nacional.» Això ho deia un governador civil de Barcelona.

En fi, ho he llegit perquè això a vegades amb altres arguments sembla que ressuscitem algunes defenses d'aquesta llengua castellana que, en aquest cas, Josep Benet recorda que havia estat perseguida durant molt de temps.

Bé, Josep benet ens deixa aquest llegat de la seva obra històrica, en la seva proposta de resolució els diputats de Convergència i Unió demanen o volen que s'insti el Govern per endegar les accions necessàries que possibilitin la reedició. Jo els dic d'entrada que el Govern ja està fent, ja està duent a terme a través de la Direcció General de la Memòria Democràtica, les actuacions necessàries per tal que es pugui reeditar l'obra.

I aquest d'alguna manera podria ser un argument per rebutjar la seva proposta, però el nostre grup no rebutja la proposta de resolució, perquè creiem que és important i m'agradaria, doncs, que pogués ser per consens. Per tant, nosaltres també donarem suport a la proposta proposada per Convergència i Unió.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Marina Llansana d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Després d'haver escoltat amb atenció al defensa d'aquesta proposta de resolució i el posicionament que ha fet el diputat Balcells, un posicionament molt ric en contingut, poca cosa hi podríem afegir. Només anunciar des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que també donarem suport a aquesta proposta de resolució perquè ens sembla absolutament necessària la reedició d'aquesta obra cabdal de Josep Benet i perquè justament des de la Direcció General de la Memòria Democràtica s'està treballant, s'està fent molt bona feina en aquest mateix sentit.

Per tant, donarem suport al fet que es continuï fent aquesta feina a través d'aquesta reedició.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Primer de tot m'agradaria, ja sé que és inusual abans de posicionar-me, que el senyor Balcells ens aclarís què vol dir amb el fet que alguns intenten[#]...

Fitxer 14

...[#], vull entendre que no es refereix a aquest grup. El que vull entendre és que el senyor Balcells no fa referència al fet que el Partit Popular està defensant postulats franquistes, això m'agradaria que quedés molt clar. Perquè jo crec que les indirectes – jo crec que les indirectes– no tenen cabuda, i menys indirectes amb una voluntat de fer gràcia o fer gracieta, a mi no em fa cap gràcia. I al nostre grup no li fa cap gràcia i els milers de votants del nostre partit tampoc li fan cap gràcia.

I sap què li dic? Amb tota la cordialitat, senyor Balcells, però li he de dir perquè hi ha coses que jo no puc acceptar que es diguin o que s'intenti o que es pugui deduir en

aquest Parlament, referent a la proposició, nosaltres no hi donarem suport. I no hi donarem suport no perquè pensem que la tasca o l'obra biogràfica del senyor Benet sigui, hagi de ser reconeguda, per això tenim i ja ho dèiem les institucions de memòria històrica, sinó que pensem que igual que l'obra del senyor Benet hi podríem fer molta referència a tanta bibliografia important i cabdal com la del senyor Benet sobre la Guerra Civil –sobre la Guerra Civil– i sobre el franquisme i el que va suposar a Catalunya, hi han altres obres també importants que no s'han editat.

El senyor Benet, ho [#] reconec, és diputat, però hi han altres autors que no han estat diputats i que han escrit sobre l'intent de genocidi, que ho reconec absolutament, clar que sí, l'intent de genocidi, l'intent de superar i d'intentar, doncs, l'extinció de la llengua catalana i de la cultura i de tot el que representa les llibertats a Catalunya i, per tant, hi ha molta tasca que es pot fer. Que la Generalitat de Catalunya dintre de les polítiques que hi fa, dintre de les polítiques que ja està fent impulsos col·leccions em sembla perfecte –em sembla perfecte–, però creiem igual que dèiem abans que no hem d'anar un a un, autor a autor, demanant que reeditin, això pertany a la iniciativa privada i em sembla que el que s'ha de fer és impulsar que la iniciativa privada, convenis amb la iniciativa privada per certs llibres. I abans parlàvem, per exemple, quan parlàvem de la memòria històrica a l'anterior llei de fosses comunes conegudes parlàvem de dos llibres fonamentals sobre la repressió, tant a la rera guarda, com de la repressió franquista, que em semblen importants.

És a dir, que nosaltres optem per polítiques àmplies i polítiques que no facin una discriminació, ni pel tema ideològic, per suposat, però tampoc perquè una persona de reconegut prestigi, important sense cap mena de dubte, hagi estat diputat.

I, per tant, aquesta és la nostra posició, recolzar propostes d'investigació científica a les universitats, a les editorials que parlin de la memòria històrica, plural, com sempre hem defensat, nosaltres hi donarem sempre el suport. Al que no hi donarem suport és a accions puntuals de persones puntuals perquè em sembla que pot discriminar altres grans historiadors, altres grans relators, no tothom és historiador, altres grans relators de la nostra història, de la història de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Robles, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Perdó, sí...

El Sr. Robles Almeida

Me parece que...

La presidenta

Sí, la senyora Camats té la paraula, sí, perdó –perdó.

La Sra. Camats i Luis

Sí, senyora presidenta. Per posicionar-nos també, ho haguéssim fet després del senyor Robles sense problemes, eh?, d'altra banda. Nosaltres volem donar el posicionament del grup i nosaltres votarem a favor també de la proposta de resolució. I, en tot cas, per ampliar, si és que és possible, els posicionaments anteriors que s'han fet, amb dues o tres idees.

La primera és que projectes com aquests que no han de ser un fet aïllat, en aquest cas la reedició d'una obra, com ja s'ha explicat, que és cabdal o que és important per un fet històric important i en la història de..., no només en la nostra història, sinó sobretot pel que respecta a la llengua, dèiem, projectes com aquest demostren la bondat i la necessitat que..., i, per tant, la idoneïtat, de recuperar la nostra memòria i, probablement de l'existència d'una política pública de recuperació de la memòria històrica.

I ho diem perquè sovint..., més enllà dels projectes concrets, sigui el memorial actual, sigui la llei de fosses, sigui els diferents projectes que s'han anat tramitant en aquest Parlament darrerament, sovint hi ha hagut un qüestionament de la necessitat o no, de la bondat o no de tenir una política pública adreçada precisament a la recuperació de

la memòria històrica. Probablement amb alguns recels legítims, d'altra banda, que un material tan sensible com la memòria pugui ser utilitzat a favor o en contra de posicionaments ideològics actuals o passats, o a favor o en contra d'unes ideologies o de les altres.

Però més enllà del fet que evidentment aquesta recuperació s'ha de fer des del respecte i la pluralitat i, per tant, amb el rigor científic i acadèmic necessari, la bondat que aquesta política pública existeixi crec, com deia, que queda ratificada en projectes com aquest que és puntual, que és concret, que fa referència a un autor, però que s'ha d'emmarcar com no..., el senyor López deia no pot ser un fet..., no pot ser que per què un autor sí i altres no? Doncs perquè no és un fet aïllat, perquè s'emmarca i s'emmarcarà i així en tindrà cura la Direcció General de Memòria Històrica, precisament, que aquesta reedició i la seva divulgació no quedin com un fet aïllat, sinó que s'emmarquin en un conjunt i donar-li el sentit que convé.

Entre altres coses perquè no parlem en aquest cas ni de reparació, ni de..., perquè l'obra de Benet òbviament i la seva mateixa figura ha tingut sempre el reconeixement que es mereix. Però sí perquè en altres casos ens trobem en situacions que persones que com ell han lluitat per les llibertats individuals, col·lectives o nacionals o amb rigor científic per fer emergir situacions no prou divulgades i no prou conegudes vegin aquest reconeixement i tinguin la divulgació necessària.

Per tant, d'una banda donar-li el recolzament, de l'altra garantir que això s'ha de fer en el marc d'unes polítiques públiques de recuperació de la memòria i, per tant, de projectes més globals també i que donin sentit i situïn també l'obra de Benet.

I, en tot cas, afegir també que per part del nostre grup com a mínim i atès que Josep Benet va ser una figura important, per dir-ho així, a la història també del nostre grup parlamentari actual, nosaltres també hi volem contribuir i ja ho vàrem anunciar fa temps i hi contribuïrem reeditant precisament allò que Josep Benet, i abans ens ho recordava el diputat Balcells, va fer en aquest Parlament, que és la primera moció de censura en aquest cas contra el president de la Generalitat aleshores, en Jordi Pujol. I, per tant, també farem la reedició d'aquesta part d'aquesta contribució de Benet –de Josep Benet– a la política, en aquest cas, i a la història del nostre país.

Per tant, recolzant la proposta de resolució i reafirmant les paraules que deia el senyor Balcells que mai és sobrer i en tots els moments és important, també en aquest, recuperar aquest tipus de d'obres, no perquè ningú s'hagi de sentir ofès i no perquè vagi adreçat en contra de ningú, sinó perquè malauradament encara avui trobem qüestionaments al que ell va intentar difondre i divulgar i, per tant, obres com les seves són encara necessàries per donar la raó.

La presidenta

Gràcies, senyora Camats. Ara sí, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Hay dos razones por las que nosotros, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, no votará a favor de esta propuesta. Reconociendo que el señor Josep Benet a lo largo de toda su vida luchó por la libertad, también luchó por ideas determinadas, que nuestro grupo no comparte. Luchó fundamentalmente..., si yo tuviese que hacer una biografía del señor Benet en el sentido más pertinente del término, posiblemente, antes que de izquierdas, el señor Benet es un nacionalista y nosotros no comportamos o no compartimos ese parecer. De todas maneras eso no importa, al fin y al cabo cada uno tiene las ideas que quiere.

Pero sí que importa en el sentido de lo que va la propuesta, porque la propuesta nos está invitando a que el Estado, en este caso la Generalitat, como parte de Estado, como Estado que es, debería comportarse como dando publicidad a un libro determinado, al que sea, da lo mismo, en este caso es uno muy determinado que va en la dirección que criticaba. Por tanto, no me parece lícito que se utilice el dinero de todos para publicitar las ideas de algunos, y no todos pensamos de la misma manera.

Decía el señor Balcells hace un instante una serie de frases que venían a sostener de una manera fehaciente, como en un tiempo determinado histórico del franquismo, se cometieron muchas –muchas– injusticias, en este caso con el idioma. Y dijo..., una de las frases, una de las pintadas, «Si eres español, habla español.» entre otras. El franquismo nos obligó a todos a muchas cosas y nos excluyó a todos, no solo a los

que parlaven una llengua determinada, a tots nos excluyó. Incluso a alguns les excluyó tant que los asesinó.

Le voy a decir una frase, una frase que yo he escuchado mil y una veces repetida incluso a diputados de este Parlamento, como análisis dialéctico de las conversaciones que decimos, «Si en Francia se habla francés, en Cataluña, Catalán.» ¿Por qué se ve tan distinta una frase de la otra si son idénticas?

Por esto digo que ese juego de espejos que a veces no se ve, esa coherencia que no se tiene debería ser aplicado a todo. Y por eso digo que no vamos a apoyar lo que se nos propone en esta propuesta de resolución para la republicación de un libro que al fin y al cabo es un compendio histórico que está bien, etcétera, pero que al fin y al cabo defiende unas ideas muy –muy– nacionalistas.

En Cataluña se habla catalán, se habla castellano y se habla aranés y no solo uno de los idiomas. Yo quisiera que con esta intervención se reflexionara por qué una frase nos estorba tanto y otra tan poco.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. Senyor Vila? Sí?

El Sr. Vila i Vicente

Sí, moltes gràcies, només per contradiccions amb alguna de les afirmacions que s'han fet. Bé, en primer lloc, no és un compendi d'idees nacionalistes el que en aquests moments estem reivindicant, perquè aquest és un llibre científic que pot tenir un interès des del punt de vista cultural molt important i, per tant, això jo crec que no ens ho podem deixar dir en seu parlamentària.

En segon lloc, agrair el suport als grups parlamentaris que recolzen aquesta iniciativa, que crec que s'ajusta també amb la tradició d'aquest Parlament i que per tant ens honora a tots plegats que ho fem possible de forma transversal.

Només pel meu fet jovenívol, recordar que efectivament el senyor Benet, doncs, és una persona d'esquerres com s'ha dit, però també és una persona, i això es hauria de

fer pensar, que les darreres eleccions, sense renunciar a l'etiquetatge d'esquerreres, va decidir votar una altra formació política que no la que en aquests moments ha recordat els seus primers moments com a polític.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Senyor Balcells, per què demana la paraula?

El Sr. Balcells Gené

Per al·lusions i contradiccions, em sembla. Gràcies, presidenta. Anava a dir m'ha dolgut, però això de doldre en llenguatge parlamentari em sembla que no existeix, diré que m'ha sorprès la reacció del senyor López. Senyor López, de gracieta cap, ho he dit molt seriosament, he parlat molt seriosament i em remeto a les paraules que he dit. No he fet referència a cap grup explícitament del Parlament i, si algú se sent al·ludit, doncs, deurà ser degut a algun sentiment, doncs, de vinculació amb algunes de les coses o reflexions que s'han fet.

Voldria només per reforçar el que jo he dit és les últimes paraules, precisament, l'últim paràgraf del llibre de Josep Benet que dient després del repàs històric, científic que ens recordava el senyor Santi Vila, parla de la llei de normalització lingüística per acabar i diu «Una normalització lingüística que quan s'escriuen les ratlles finals d'aquesta obra és combatuda per organitzacions, periòdics i personalitats centralistes que actuen més o menys *mañosamente* com en aquells moments del franquisme i que algunes vegades ho fan fins i tot amb el mateix esperit i llenguatge amb què ho feia el franquisme durant la Guerra Civil i la postguerra, entristeix i és molt greu que al llindar del segle XXI alguns continuen actuant així.» Això és més o menys el que jo intentava dir amb les paraules, ara, del senyor Benet.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Passem a votació.

Vots a favor de la proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta ha estat aprovada per 20 vots a favor i 2 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre l'acceleració dels tràmits per a enderrocar l'edifici afegit a la Casa Bloc del barri de Sant Andreu, de Barcelona, i el finiment del projecte de remodelació d'aquest conjunt arquitectònic (tram. 250-00962/08) (retirada)

Passem al punt número tretze de l'ordre del dia, és la proposta de resolució sobre l'acceleració dels tràmits per a enderrocar l'edifici afegit a la Casa Bloc del barri de Sant Andreu, de Barcelona, i el finiment del projecte de remodelació d'aquest conjunt arquitectònic. Ha estat presentada pel Grup de Convergència i Unió i la defensa la senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Amb aquesta proposta de resolució el Grup de Convergència i Unió vol impulsar l'enderroc definitiu de l'edifici anomenat fantasma, que és annex a la Casa Bloc. Aquest edifici fantasma va estar construït pel règim franquista per ampliar l'habitabilitat del conjunt arquitectònic, com vostès saben, original, dels arquitectes Sert, Torres, Clavé i Subirana que conformaven el conegut GATPAC, Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans pel Progrés de l'Arquitectura Contemporània.

Des del mes de febrer del 2007, diferents mitjans de premsa escrita i institucions com l'Ajuntament de Barcelona anuncien l'imminent enderroc de l'edifici en qüestió per recuperar, doncs, l'aspecte inicial de la Casa Bloc, sense que aquest enderroc es produeixi.

A principis del mes de maig, va finalitzar el procés de licitació d'obres i fins fa...

Fitxer 15

...quaranta-vuit hores casualment no s'havia produït cap moviment als voltants de l'edifici en qüestió. Però com els dic, i perquè hi passo cada dia per davant, fa quaranta-vuit hores, curiosament, abans, doncs, que es pogués substanciar aquesta proposta de resolució, s'ha iniciat el «vallat» del recinte i la retirada de portes i porticons existents a l'edifici, doncs, que s'havia d'enderrocar.

Des de Convergència i Unió exercim una oposició constructiva i responsable i és per aquest motiu que esperant que els fets, doncs, que els explicava que han succeït fa quaranta-vuit hores no sigui una acció puntual del Govern per passar aquesta comissió d'avui sinó que ens portin a la demolició... (*Remor de veus.*) És que ha passat altres vegades i, per tant, doncs com que moltes vegades hi han accions puntuals i després es perllonga en el temps l'actuació definitiva, per això els ho dic.

I per tant, doncs, amb l'esperit que es porti a terme la demolició definitiva d'aquest edifici i s'acabi així amb una dècada de remodelació, doncs, de la Casa Bloc, perquè des del 1997 que s'estan portant a terme tots aquests arranjaments, retirarem aquesta proposta de resolució, no sense deixar palès que, un cop més, el Govern sembla que actua a remolc de les iniciatives de l'oposició i demostrant un cop més que qui marca l'agenda d'actuació del Govern, no és pas aquest mateix, sinó l'oposició.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Figueras. (*Veus de fons.*) Ha estat retirada la proposta, vol posicionar-se de totes maneres, senyor Pané? Sí? No? (*Remor de veus.*) Diu que sí.

Proposta de resolució

sobre la inclusió de la traducció jurada entre català i romanès en la propera convocatòria de les proves d'habilitació professional per a la traducció i la interpretació jurades (tram. 250-00963/08)

Doncs passem a l'últim punt de l'ordre del dia que és la proposta de resolució sobre la inclusió de la traducció jurada entre català i romanès en la propera convocatòria de les proves d'habilitació professional per a la traducció i la interpretació jurades. És presentada per Convergència i Unió i la defensa el senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Començaré recordant unes dades fresques que justament ahir en una altra comissió, la de Polítiques de Joventut, ens feia evident el secretari d'Immigració del Govern, que tenen molt a veure amb allò que ens proposem aquí, que són les relatives a la població estrangera, en aquest cas jove, resident a Catalunya, però que ja apunta clarament quines són les nacionalitats, en aquest cas comunitats lingüístiques, que agafen més pes, més protagonisme a casa nostra. I en el segon lloc del rànquing d'aquestes quinze comunitats, nacionalitats, que són presents a casa nostra, després del Marroc hi ha la comunitat romanesa.

El que proposem amb aquesta proposta de resolució és fer possible allò que és una realitat en aquetes quinze comunitats més importants que hi ha presents a casa nostra, en totes excepte en el cas del romanès, que recordo que és la segona en importància i en creixement i el cas del Brasil. La resta, sigui perquè són traduccions jurades del català al castellà i són països de parla espanyola, sigui perquè són ja països en els quals ja existeixen també habilitació de traducció jurada, com és el cas de l'italià, com és el cas de l'àrab, com és el cas del francès. El cas és que la segona comunitat lingüística estrangera en importància al nostre país no té la possibilitat encara de poder traduir directament del català a la seva llengua els actes que necessiti per raons formals.

Ens sembla, d'altra banda, que les relacions econòmiques, socials, socioculturals, que existeixen entre la comunitat catalana i la romanesa esta clarament, com demostra aquesta estadística, en creixement. Voldria recordar que no fa pas tants de mesos el mateix Govern de la Generalitat va obrir, va formar part del grup promotor d'un parc industrial a Romania.

I voldria recordar també que el Govern, amb una política que naturalment compartim, pretén que els actes jurídics, que tota la documentació pública es faci cada vegada més en la nostra llengua.

Què ens trobem? Ens trobem que les empreses que tenen, que generen documentació en català, escriptures de propietat, escriptures de societat, contractes de treball, nòmines de treballadors, actes derivats dels registres civils que s'hagin fet en català, que és voluntat del Govern que siguin en català, quan s'han de traduir al romanès no es poden traduir al romanès i s'han de traduir primer al castellà i del castellà la romanès, amb la qual cosa es paga el doble que qualsevol altra comunitat lingüística que és present al nostre país.

Amb això el que pretenem, doncs, és equiparar el servei de traducció jurada que tenen la majoria de comunitats residents al nostre país a la comunitat romanesa per la seva importància i pel seu creixement, a la necessitat d'aquestes traduccions. Sobretot en un moment que hi ha molt de moviment de retorn, que hi ha molta inversió d'empreses catalanes allà i viceversa, i que hauríem d'aspirar que això es fes amb les llengües pròpies dels països respectius i que no hàgim de veure l'absurd que li demanem a una empresa que faci tots els actes en català i que el treballador romanès, que vol comprar una propietat a Romania per poder acreditar que té un salari o que té un contracte, hagi de traduir-ho al castellà pagant el doble per exercir un dret que tenen altres comunitats.

Espero, per tant, que tingui el suport d'aquesta comissió i que es pugui, en les properes proves que seran certament al maig de l'any que ve, habilitar la convocatòria del concurs de traductors jurats català-romanès i viceversa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Puigdemont.

Té la paraula la senyora Marina Llansana en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Els grups que donem suport al Govern coincidim plenament amb el diagnòstic que el diputat de Convergència i Unió acaba de fer sobre la situació del romanès a Catalunya. Des del punt de vista jurídic el romanès a Catalunya viu una anomalia i viu una situació de provisionalitat, una situació transitòria que s'ha de resoldre.

A aquesta situació s'hi ha arribat perquè per fer les proves d'habilitació professional, prèviament s'ha de tenir un jurat qualificat per poder avaluar les persones que es presentin en aquestes proves. Per tant, la composició de tribunal qualificador és difícil sobretot en els casos en què no hi ha estudis universitaris a Catalunya sobre aquesta llengua, com és el cas del romanès.

Per tant, abans d'oferir les proves, hem de conèixer amb dades objectives si hi ha persones que estiguin interessades, suposo que sí, però que a més a més estiguin capacitades per presentar-s'hi i per superar-les, a més a més del tribunal qualificador que després les ha d'avaluar. Fer aquesta anàlisi objectiva, no ens ho diu només el sentit comú, sinó que també ens ho diu la gestió eficaç del diner públic.

Per tant, vostè té raó, la comunitat romanesa és una comunitat molt nombrosa a Catalunya, però això no implica necessàriament que el fet que hi hagi molts romanesos a Catalunya que parlin en romanès, no implica necessàriament que n'hi hagin molts que tinguin el nivell suficient per superar les proves de traducció jurada o d'interpretació que es proposa en aquesta proposta de resolució.

Nosaltres li suggerim al Grup de Convergència i Unió, al grup proponent, que accepti una esmena que hem proposat per tal que es faci aquest estudi amb dades objectives de si realment hi hauria membres prou qualificats per formar part d'aquests jurats i si hi hauria persones interessades en presentar-se a aquestes proves i amb el nivell suficient per superar-les.

Si un cop feta, doncs, aquesta anàlisi objectiva, es considera que hi ha prou persones amb aquest nivell i amb aquesta qualificació, cal tirar endavant, com deia vostè, aquesta habilitació perquè, hi insisteixo, és una situació anòmala que viu el romanès a Catalunya ara mateix.

Per tant, li demano que ens accepti aquesta esmena i que el proper mes de maig de l'any que ve quan hi torni a haver aquestes proves, tan de bo ja puguem parlar d'una llengua més a l'hora de constituir aquests jurats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres donarem suport a la iniciativa. Se'ns comentava des de Convergència i Unió i des del Grup..., no des del Grup d'Esquerra Republicana, sinó des de la portaveu en aquest sentit del tripartit, doncs, la injustícia que viu la comunitat romanesa, una comunitat romanesa que potser ha estat, no la darrera en arribar, però sí el nombre que suposa i el que percentatge que suposa a casa nostra, ha estat una immigració que ha vingut molt més tard que altres immigracions que ja tenen normalitzada la seva vida aquí i, per tant, tenen els instruments per fer-ho possible.

Recordem per exemple que el Departament d'Educació fa poc va aprovar les tres hores de romanès –tres hores de romanès extraescolars– per als nens i les nenes de les famílies romaneses que estan a Catalunya, per tant, estem fent un procés de normalització i a nosaltres ens sembla important.

De totes formes, vostès diuen que legalment no és possible passar..., si que és possible, és un tema de voluntat política, ja es fa amb altres llengües i, per tant, el que s'ha de fer és també amb el romanès.

Em sembla també molt..., i per això em sembla que és un principi d'eficàcia, però sobretot d'eficiència, i em sembla també molt encertada l'esmena que ha plantejat el tripartit en aquest sentit, en el sentit de dir «Bé, mirem si tenim els recursos, els capitals culturals i els recursos humans disponibles per fer possible això.»

Per tant, dintre de la normalitat, dintre del multilingüisme que vivim a casa nostra, em sembla important que es donin aquesta polítiques i, per tant, votarem a favor de la iniciativa.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Robles, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Intentaré razonar por qué vamos a votar en contra. Finalmente dicen en la propuesta «Primer han de ser traduïdes al castellà per un servei de traducció jurada i després al romanès. Es evident, doncs, que cal pagar el doble.» Entendemos o entienden ustedes, mejor dicho, entienden que la traducción al castellano es un dinero mal gastado. El pasar de rumanés al castellano y al catalán, el intermedio, en este caso el castellano, parecería que es un idioma que al fin y al cabo se puede uno saltar. Es como si..., o actuásemos como si el castellano no fuera un idioma oficial de Cataluña. Y el castellano es un idioma oficial de Cataluña.

Por tanto, entendemos que ese «se paga el doble», como dice el señor [#] Puig, (*Veus de fons.*) es una manera de decirnos que el castellano no merece la pena o no es oficial. ¿Qué mal tiene que se traduzca al castellano? Si lo paga la Administración, no lo paga la persona en concreto, si lo paga la Administración, ¿qué mal tiene?

Es que de esta manera nos podríamos encontrar con lo mismo que nos encontramos cada día en esta mentalidad de *normalització lingüística*. El castellano siempre está fuera de toda mentalidad de existencia real en la sociedad real de Cataluña. Yo no veo ningún problema en el caso. En algunas transacciones evidentemente y contratos que fueran privados podría alguna empresa, en un momento determinado, en un contrato decir «Bueno, es una traducción doble, la tengo que pagar y, a lo mejor sólo me interesa en castellano o solo me interesa en catalán.» Bueno, sería interesante entonces que la traducción fuera directa a uno o a otro idioma, pero no en lo primero que acabo de decir.

Por tanto, nosotros vamos a votar en contra porque siempre hay ese desprecio inconsciente a los derechos de los que en Cataluña estamos empeñados en hablar en lo que queremos, siendo oficial aquello que queremos.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. Senyor Puigdemont, es vol posicionar sobre l'esmena?

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí, i també voldria aprofitar per contradiccions, perquè no m'agradaria que quedés escrit que el que proposa la proposta de resolució té alguna cosa a veure amb el que diu el senyor Robles.

Quan es parla de pagar el doble és perquè un document original en català –original–, perquè tingui validesa jurídica el romanès, no es pot traduir directament al romanès, s'ha de traduir primer amb traducció jurada del català al castellà i després amb traducció jurada del castellà al romanès. Per això li dic que paguen el doble. Una persona que tingui un document original..., que m'ha sembla que era el que vostè semblava que demanava al final de la seva intervenció, la qual cosa encara entenc menys el seu vot contrari. Però només volia recisar això perquè jo crec que s'ho hauria de mirar més bé, saber com funciona això de les traduccions jurades perquè veurà que no ho té ben entès.

Pel que va a l'esmena, bo i acceptant-la i avançant en aquesta direcció per fer possible que al maig, en les convocatòries de l'any que ve, pugui existir això, deixi'm fer també una apreciació també amb relació al que deia la senyora Llansana. Home, molt difícil no ha de ser, des del moment que existeixen a Catalunya traductors jurats habilitats per fer castellà-romanès. Per tant, molt difícil no ha de ser, molt aliè al sistema universitari o d'homologació de títols no és.

Però, en qualsevol cas, li concedeixo a vostè, doncs, aquest dubte i aquesta prevenció. Agraeixo el suport del Grup del Partit Popular en la votació del que acabarem aprovat i dono per ja defensada la posició amb relació a l'esmena.

La presidenta

Moltes gràcies.

Passem, doncs, a votació.

Vots a favor de la proposta amb l'esmena?

Vots en contra?

Doncs, la proposta ha estat acceptada per 21 vots a favor i 1 vot en contra.

Acabem aquí, bon estiu, cuidin-se, descansin i «disfrutin». Gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...